

Afsløringen af Mysteriet om din Skjulte Arv

Dette kan meget vel være den vigtigste bog, du nogen sinde læser!

af
Robert Alan Balaičius
Sacred Truth Ministries

For at undgå forvirring, start venligst med at læse fra side ét, og fortsæt uden at springe rundt. Følg venligst alle fodnoter og tillæg, som de kommer.

Sandhed bygger på sandhed.

Copyright © 2007

Robert Alan Balaicius

Sacred Truth Ministries

P.O. Box 18

Mountain City, Tennessee 37683

U.S.A.

Alle rettigheder forbeholdt.

Denne bog må ikke genoptrykkes, delvist eller i sin helhed, uden forfatterens udtrykkelige, skrevne tilladelse.

Afsløringen af Mysteriet om Din Skjulte Arv

er oversat fra engelsk af Mikkel S. Kragh

fra *Uncovering the Mysteries of Your Hidden Inheritance* af Robert Alan Balaicius © 2001

Første udgave med titlen *Your Inheritance: The Best-Kept Secret in the World* af Robert Alan Balaicius © 1994

Denne udgave er blevet fuldstændig omskrevet.

[Navnet *Balaicius* er litauisk. Dets danske udtale er *bahl-ah-KI-us*.]

[Fordelagtige priser på større antal af denne bog.]

Note: Most all books mentioned in this book are available from STM. Wherever *this* symbol appears [‡], it indicates a title that has been reprinted by STM. When writing to inquire about pricing, always include a donation in U.S. funds to cover the cost of a reply; or e-mail to: stm@mounet.com

ISBN # 1-58840-093-X

“Alle har kæmpet med problemet, ‘Hvem er jeg?’ Det siges, at hvis vi kunne komme med et svar, så ville alt andet falde på plads.” —Dr. Elmer Pendell, Cornell University (*Why Civilizations Self-Destruct* (1977), Howard Allen Enterprises, s.1)

“For at ødelægge et folk må man først afskære dets rødder.”
—Alexander Solsjenitsyn

Sæt du havde en kæmpe arv?

Hvis du, sammen med din familie, havde arvet \$1.000.000.000 (efter skat) fra en ukendt slægtning, ville du så ønske at vide det? Hvis du endvidere nedstammede fra *en kongelig familie*—hvis du var den *retmæssige arving* til en *virkelig trone*—ville dette være af nogen interesse for dig? Hvis du fandt ud af, at du *var* arvingen til sådan rigdom og fremtrædende position, ville du så fortsætte med at leve, som du gør nu, eller ville du kræve din retmæssige arv og rige?

Hvad ville din reaktion være, hvis en gruppe mennesker havde sammensvoret sig for at holde dig i uvidenhed om din arv, så de kunne stjæle den til sig selv? Hvad hvis de skjulte de oprindelige dokumenter, der viste, at *du* var arvingen, og erstattede dem med forfalskede dokumenter, der *ikke engang nævnte* dig? Hvilke følelser ville dette bringe frem i dig? Vrede? Ville du opdage sandheden, gøre alt klart, så alle kunne vide det, og få det, der retmæssigt er dit?

Selv om dette lyder som et skørt afsnit af en *sæbeopera*, som kan være svær at tage alvorlig, så er det en kendsgerning, at du faktisk har en meget ædel arv—som er langt mere værd end \$1.000.000.000. Din arv kan sågar omfatte kongeligt slægtskab. Det er desværre også sandt, at en gruppe mennesker *har* sammensvoret sig for at holde kendskabet til denne arv skjult for dig. Det er endnu mere trist, at nogle af dine familiemedlemmer *måske* er blevet *bedraget* til at slutte op om disse forbrydere i deres forsøg på at bringe dig, din familie og kendsgerningerne om din families arv i miskredit.

Hav tålmodighed, når du læser denne bog. Når du først *selv* har set beviserne, vil du være i stand til at træffe en kyndig afgørelse. Du kan enten kræve din arv, men du har også ret til

at forkaste den. Men træf *venligst* din afgørelse på grundlag af *kendsgerningerne*—og ikke på grundlag af det moderne samfunds udspekulerede og selvmodsigende fordomme. Ikke hvad staten har instrueret dig til at tro er “politisk korrekt.” Ikke på grundløs følelsesbetonethed. Ikke på de moderne myter og fabler, der har erstattet sandheden. Træf en afgørelse på grundlag af de simple kendsgerninger! Det er din arv! Du har ret til at forkaste den. Men kun med *informeret* samtykke kan du *bevidst* forkaste den. Uden alle kendsgerningerne kan du imidlertid heller ikke gøre krav på den fuldstændigt.

“Nå,” spørger du så, “hvad er denne arv så, og hvilke magter skulle have dannet en sammensværgelse for at stjæle den til deres egen fordel?” Ja, men før vi dykker dybere ned i svaret på disse spørgsmål, så tillad mig at stille en anden serie af spørgsmål, som du kan have i bagehovedet:

Hvis du og din familie var blevet efterladt en arv på \$1.000.000.000 fra en ukendt slægtning, ville du så måske foretage lidt slægtsforskning og lære lidt mere til denne din generøse slægtning? Hvis du var arvingen til et kongerige, kunne du så ikke godt tænke dig at opdage dine ædle forfædres historie? Vilde du acceptere denne arv og den vigtige position, der ville forandre dit liv for evigt? Og til slut, da større ansvarlighed følger med større privilegier, tror du, at du ville have noget ønske om at leve op til de enkle moralske forventninger, der er fremsat i betingelserne for din arv?

[Tænk venligst over dette et øjeblik.]

Lad os gøre rede for skuepladsen

Gennem hele denne bog vil vi diskutere Bibelen og historie. Da mange mennesker imidlertid er blevet skræmt væk fra Bibelen og moderne religion, lad mig så alligevel tilskynde dig til at læse denne bog færdig, ligemeget hvad du føler om disse emner. Mange mennesker har en dårlig smag i munden m.h.t. *moderne, organiseret* religion—og med rette. En vigtig del af det, der er blevet lært om Bibelen gennem de sidste nogenlunde 50 år, har ikke været rigtigt. Det religiøse mainstream-etablisement er, hvad enten de erkender det eller ej, en del af denne sammensværgelse (Jeremias 11:9, 50:6, Ezekiel

22:5, Matthæus 15:4, Apostlenes Gerninger 23:13) om at skjule sandheden. På visse *nøgleområder* har etablissementet repræsenteret Guds Ord forkert. Dette er grunden til, at så mange mennesker er blevet desillusionerede over Bibelen. Gud profeterede i de Hellige Skrifter, at mange præster ville gøre Guds *sande* kirker tomme, idet de har frastødt størstedelen af folket med deres falske lærdomme, enten fordi de er onde, eller fordi de er blinde, eller ikke selv kender sandheden (Esajas 5:7, 56:10-11, Jeremias 10:21, 12:10-11, Ezekiel 34, Zakarias 10:1-3). Dette er én grund til, at kirkegangen i Amerika er sunket så dybt. Amerika blev grundlagt af *kristne*, der ønskede frihed fra forfølgelse—og gennem mange år var Amerika åbenlyst, med stolthed og i sit virke en kristen nation.¹ Efter Amerika har vendt sig fra Gud og ladet hånt om Hans Ord, er forbrydelser, ondskab, sygdomme og uretfærdighed røget i vejret, mens moral, sikkerhed og velstand er dalet, så der nu kun er ganske lidt frihed tilbage. Det er formålet med denne bog at genetablere *visse nøgleelementer af sandheden*, som fundet i Bibelen og historien (som nøje er blevet holdt borte fra din opmærksomhed)—sandheder, som mange af vore forfædre troede på, før de moderne kirker og staten begyndte at diktere, hvad vi skulle tro og vendte menneskers hjerter og sind fra sandheden. Denne sandhed har alt at gøre med en virkelig, fysisk arv på denne jord, som dine virkelige forfædre har efterladt dig. Adskilt fra denne sandhed, er rigtig, vedvarende frihed og glæde ikke mulig.

Faktisk er de fleste mennesker ikke blevet vendt væk fra Bibelen, men væk fra den “bibel”, der ukorrekt er blevet præsenteret for dem. Skriften forudsagde, at visse præster ville prædike *for den højest bydende*. De ville ikke lære sandheden (eller i det mindste ikke *hele* sandheden), eftersom der ikke er *penge* i sandheden. De ville undervise i det, der er *populært*, og det, de *bliver betalt* for at undervise i (Mika 3:10-11, 2 Timotheus 4:3), hvad enten det er sandt eller ej, og på trods af eventuelle skadelige konsekvenser. Således har et

¹ For talrige historiske beviser, se *America, Christianity, Liberty & Truth: What Famous Men Had To Say* af Balaicius/Sacred Truth Ministries.

snedigt bedrag erstattet sandheden.

Ville det ikke være en forbrydelse, hvis nogen forfalskede legale dokumenter, og ændrede dem, så de sagde, at et kongeriges *retmæssige monark* bare var en *almindelig livegen*, mens de holdt fast i, at den mest onde person i samfundet var den retmæssige arving? Ja, sådan en forbrydelse *er faktisk* blevet begået imod dig, uden din viden. Det er på denne måde, Bibelen er blevet forvansket. Det er sådan, at verdslig historie er blevet forvansket. Din sande og herlige arv og fædrene familiehistorie er således blevet skjult for dig. Det er sådan, at der er begået uretfærdighed imod dig, og hvordan du er blevet tvunget til at acceptere en sådan forbryderisk og umoralsk behandling. Eftersom du og offentligheden for det meste har eksisteret inden i den myte, som nogen har skabt for at holde dig i uvidenhed, er din status—i dit sind, i dit dagligliv og i andres øjne—blevet reduceret til det, der svarer til en jævn og lavtlønnet hjælpende hånd, en fremmedarbejder uden rettigheder og nogen form for respekt. Du er i ond hensigt blevet fortalt, at du skal være taknemmelig for de smuler, du *har lov til* at eje, thi du fortjener intet; mens du faktisk er af blått blod. Du var skæbnesbestemt til at herske, og dog bliver du undertrykt og trælbundet; og du har derfor levet i forsmædelse og fædrene fattigdom, i stedet for at leve inden for velsignelserne og prestigen fra din sande, storslåede arv og status. Det er på denne måde, du er blevet uretfærdigt behandlet af skaberne og herskerne af det moderne samfund gennem deres *forbryderiske* forvanskning af Bibelen og historien.

[“Men hvordan...?” spørger du måske. Lad mig stille skuepladsen op for denne forbrydelse.]

Historiens vigtighed

Kun få mennesker erkender vigtigheden af sammenhængen mellem Bibelen og historien. Bibelen er fuld af Guds folks historie og profetierne om Guds folks fremtid og herlighed.

Bemærk nøje følgende: Hvis **historien** ikke studeres, så kan vi på **ingen måde**, vide, om disse Bibelprofetier er gået i opfyldelse, og i **hvem** de er gået i opfyldelse—og der er **ingen måde**, vi kan være sikre på, **hvem** Guds folk faktisk er (og **hvem** de **altid** har været).

Som tiden går, erstatter politisk konsensus ofte forståelsen af visse elementer af sandheden; det være sig i historie, moral og enhver anden del af livet, der er åben for at blive *omdefinert* i massernes sind. Dette sker, når folk *giver deres ansvar fra sig* (fra at være *personligt* informerede og aktive i offentlige sager), og stoler på “professionelle” og politikere, så de får mere *fritid* til deres egne *forlystelser*. Der betales imidlertid altid en pris—og meget ofte en pris, der er *langt højere*, end man kunne forestille sig. Vore forfædre og verdens største hjerner lærte os, at kun ganske få mennesker kan blive overladt magt uden at blive despotiske—og i sidste ende *vil alle* regeringer blive korrupte og undertrykkende. Tyranni slår en dyb rod, så snart folk indtager *bagsædet* og *nyder turen*. Dette sker ikke i en håndevending, men meget gradvist og metodisk. Gennemsnitsmennesket er naivt og stoler på alle og kan ikke fatte, hvor onde visse mennesker er. Når ondskab bliver afsløret, nægter mange mennesker at tro på det, thi at indrømme eksistensen af sådan en ondskab er et angreb på deres vrangforestillinger om tryghed. Ondskab angriber imidlertid *konstant* det gode—hvad enten folk ser eller tror på det. Og ondskab spreder sig med lynets hast i apatiske omgivelser. “Professionelle” og dem, der er blevet tildelt magtfulde positioner, er i stand til at lave fordækte forandringer og narre masserne til at acceptere disse forandringer, *som om intet nogen sinde var blevet forandret*.

Endvidere, mens håndgribelige realiteter og koncepter bliver forandret fordækt, bliver *selve ordene* ofte også forandret. Selv om selve ordene forbliver, så kan ordenes *betydning* skifte *drastisk*.² Dette gælder også for navne. Som et resultat af

² På engelsk er der gennem de sidste årtier f.eks. sket en forandring af følgende ord: *gay*, der ikke længere betyder “glad”, *faggot*, som ikke længere betyder “en samling grene eller en cigaret”, *queer*, som ikke længere betyder “mystisk eller underfundigt”. Alle disse ord forstås typisk som referencer til “homoseksuelle.” Ligeledes har ordene *fruit* og *queen* både deres gamle betydning (endnu), ligesom de også betyder “homoseksuelle.” Gennemsnitsamerikaneren ville i dag ikke genkende den oprindelige betydning af de fleste af disse ord.

massevandringen af tredjeverdensfolk til Vesten, har navne, der henviser til geografiske områder og nationaliteter ikke længere samme betydning.³

Det, der gør disse ords forvirring endnu sværere, er sprogbarrieren, der er bevaret i Bibelen og historien—og endvidere undervisningskrigsførelsen drevet imod os. Folk bliver ikke længere undervist i fortiden og dens betydning.⁴ De bliver kun lært det, der for tiden *anses* som relevant.⁵ Som en restaurant kan have et skilt udenfor med ordlyden DAGENS SUPPE, eller et fiskemarked med skiltet DAGENS FANGST, så lader det til, at vore skoler, biblioteker, medierne og regeringen (sågar mange kirker) har et uskrevet skilt: DAGENS SANDHED. Moderne “sandhed” afhænger af den nuværende nød, lune eller grille fra dem, der dikterer samfundsnormerne

³ F.eks. betød en *amerikaner* engang “en person af europæisk/britisk oprindelse”, og ligeledes betegnelsen *englænder*. Ordet *europæer* refererede i sig selv alene til “kaukasiske folk”. Men det er ikke længere tilfældet. Ordene *Babel* og *Babylon* betyder “forvirring ved blanding”. Ord, navne, etiketter og selv folk bliver let forvirrede gennem blanding. Endog ordet *kristen* (som det typisk anvendes af samfundet i dag) hentyder ikke længere til det, en *sand kristen* er, men dét, *det er overgået til at betyde*, mens kirken har *horet* sin sande arv væk. I dag følger “kirkegængere”, mennesker, der endog ikke kender Gud eller tænker på Hans Ord, ikke længere det, som Kristus lærte—og sågar *mooniere* (og mange andre sekter) kalder sig selv for *kristne*. *Gud* holder imidlertid patentet og copyrighten på sandheden, og Han har fastsat den **sande definition (og natur) af alle ting**, Han har skabt, permanent; og hvad enten det syndige menneske vælger at anerkende og benytte disse sande definitioner, ændrer det ikke realiteterne det mindste. (Se *So, You Call Yourself A Christian...* af Balaičius/Sacred Truth Ministries.)

⁴ Mennesker tilskyndes nærmere til *at glemme* fortiden og dens betydning —til al vor skade. George Santayana, den spansk-amerikanske filosof, advarede koncist, “Dem, der ikke lærer af historien, er dømt til at gentage den.” Ligeledes erklærer Gud gennem Sin profet: “**det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab.**” (Hoseas 4:6)

⁵ ...d.v.s. det, som samfundets arkitekter anser for “relevant”. Baseret på deres personlige dagsorden, bestemmer de, hvad *de* synes, du skal vide og tro.

eller den politiske korrekthed. **Sandhed forandrer sig imidlertid aldrig!**

“Himmel og jord skal forgå, men mine ord skal aldrig forgå. ... dit ord er sandhed. ... sandheden skal gøre jer frie.” (Lukas 21:33, Johannes 17:17, 8:32)

Hvis man vælger at tro på mennesker i stedet for Gud, vil man nemt blive forvirret, forledt, sågar skadet. Overvej en ellers latterlig analogi: Forestil dig en zoo, hvor zebraen flyttes til tigerburet, og tigreren til zebraburet—men dyrenes navneskilte blev aldrig flyttet til de rette dyr! Forestil dig så et barn, der vokser op i Amerika, eller en *mentalt udfordret* udlænding, der kommer til vort land og besøger zoo'en. Både dyret kaldet en *zebra* og dyret kaldet en *tiger* har fire ben, en hale og striber. Hvis barnet eller udlændingen voksede op med at tro, at tigreren var zebraen og vice versa, ville de have en forvrænget virkelighedsopfattelse—men de *ville ikke erkende* det. De kunne også blive udsat for stor fare, hvis de havde læst i en ordbog (fra dengang zebraen stadig blev kaldt en zebra), at “zebraen” var “et dyr, der kan gøres tamt og rides på som en hest.” Hvis barnet eller udlændingen så forsøger at ride på det, som *det moderne samfund kalder* for en zebra, uden at erkende ombytningen i terminologien, ville resultatet have en dødelig udgang.

Et sådan eksempel kan imidlertid synes absurd. Men formålet er at give dig et levende billede (som senere vil blive klart, som det anvendes på vor diskussion) m.h.t. hvordan kendskabet til ting drastisk kan forandres, og hvor farligt denne forandring kan være.

Den eneste løsning på sådan et bedrag og potentiel fare, ville for en person være selv at foretage noget efterforskning og anvende gamle, pålidelige bøger. Sådanne bøger (som de drejer sig om vor ovenfor nævnte analogi) ville detaljeret forklare, hvordan man kunne kende forskel på hvert dyr, ved *alle* deres karakteristika; og sådanne bøger ville *med billeder* præcis vise, hvordan hvert af disse dyr faktisk ser ud. Nyere bøger ville være uanvendelige. De ville kun repræsentere *moderne* tanker og idéer, uanset kendsgerninger, baseret på den *nutidige måde*

at gøre tingene på (at kalde en tiger for en zebra).

*Før man imidlertid kan indse **nødvendigheden** af en sådan efterforskning, må man nå til den erkendelse, at man er blevet bedraget.* Dette er i sig selv **nøglen** til døren til frihed—og det er meget svær nøgle at få fat i, thi *selve naturen af at være bedraget udelukker, at man ved, man er blevet bedraget.* Det almindelige svar er, “Hvis jeg var blevet bedraget, ville jeg vide det!” Men tværtimod, hvis det altid var muligt for folk at vide, at de blev bedraget, så ville ingen nogen sinde blive bedraget. Selve betydningen af ordet “bedrag” indbefatter, at vedkommende ikke *erkender* det. Derfor kræver det enten en “*a-ha oplevelse*”, eller en udefra kommende indblanding for at bringe en sådan person ud af den uigennemsigtige tåge.

[Det er denne bogs formål at bringe sådan bedrag til din opmærksomhed, for at du kan opfølge disse beviser med et personligt studie, hvis bevisbyrden i denne bog motiverer dig. Thomas Carlyl sagde, “Den bedste effekt af enhver bog er, at den driver læseren til selv-aktivitet.” Dette er den højeste form for selvrespekt, modenhed og intelligens: Ikke blindt at acceptere alt, hvad nogen præsenterer for dig, som sandhed, ligegyldigt hvem den person er—et medlem af medierne, en præst, en skolelærer, universitetsprofessor, en politiker, en advokat, en ven, et familiemedlem... sågar denne bogs forfatter!]

Ikke alle mennesker, der lærer usandheder, gør dette med slet hensigt. Vi er alle menneskelige, og dermed i stand til at begå fejl. Af denne grund burde vi bekræfte det, vi bliver lært, at vi fra *første hånd* kan kende til, at noget er sandt, og at vi så kan forsvare det, vi tror på. Bibelen instruerer os selv: Vi bliver fortalt, at vi skal “prøve alt” og *granske dagligt* (1 Thessaloniker 5:21, Apostlenes Gerninger 17:11). Når det kommer til virkeligheden, hvor mange “kirkebænks-opfyldere” lever blot *surrogatagtigt gennem deres præst*? Hvor mange kirkegængere kan faktisk sammenhængende og overbevisende *forsvare* det, de tror på? En pæn procentdel af kirkegængere ved ikke engang, *hvad* de tror på. Den “gennemsnitskristne” kan under pres blot sige, “Nå ja, min præst siger, at...” eller “Nå, men det

kan min præst svare på...” Dette er enkel, hård uvidenhed. Hvis sandheden blev fortalt, så har kristendommen haft et dårligt ry i Amerika i dag p.g.a. den *gennemsnitskristne*, der ikke *ved*, *hvad* han tror på, eller *lever*, *som han påstår* at tro. (Kristus havde et par perler om hykleri og lunkenhed.)

Dette betyder ikke, at du ikke bør stole på nogen, men når det gælder vigtige sager, må du underbygge sandheden. Hvis du var i gang med at sætte ledninger om i en andens køkken, og hvis du havde brug for at vide, om elektriciteten var slukket eller ej, før du rører de nøgne ledninger, ville du så stole på alle og enhver? Hvis du endvidere kendte og ikke stolede på personen, ville det så ikke være klogt at checke det *en ekstra gang* ved ganske enkelt at tænde stikkontakten eller ved at bruge et voltmeter? Er det ikke lige så meget en sag om *mistillid*, som det er en *livsnødvendighed at underbygge sandheden*, og at overveje *alle* de mulige faktorer. Måske slog han f.eks. den *forkerte* afbryder fra, eller måske *en anden* slog afbryderen til igen, da han ikke vidste, at du arbejdede på ledningerne i køkkenet. Visse dele af livet er *så vigtige*, at bare det at tage andres ord for gode ikke er nok. I sager om liv og død, hvor der ikke er nogen anden chance eller plads til fejl, er dette ikke *mistillid*, men **visdom**.

Shakespeare skrev, “En rose med ethvert andet navn dufter stadig lige så sødt.” At ændre en tings navn ændrer ikke selve tingen. Ting forbliver, hvad de er, *lige meget* hvad de kaldes. Desværre bliver mange mennesker let snydt. Ironisk nok, så udviser dem, der altid gør nar af kristne for at have “blind tro” til en Gud, de ikke kan se, snart *endnu større blind tro* til folk, de aldrig har set eller kender noget til. Dette er latterligt, da alle mennesker er potentielt utroværdige, syndige og tilbøjelige til fejl. Talrige gange hver eneste dag udviser gennemsnitsmennesket blind tro til en læge, en advokat, en lærer, en præst, en rådgiver, en apoteker, en pilot, en politimand, en køkkenmedhjælper, en kok, en mekaniker, en fabriksarbejder—uden at bede om nogle anbefalinger, uden at vide, hvor personen gik i skole (*hvis* han gik i skole!), om det, hans skole lærte ham, var rigtigt, om han fik gode karakterer

eller lige akkurat bestod, om han er følelsesmæssigt afbalanceret eller mentalt afvigende, om han har moralske principper eller er skruppelløs, om han bærer på en smitsom sygdom, o.s.v. Folk udviser endvidere hver dag blind tro på politikere, som *de ved* er uærlige. Dette er ikke blot blind tro eller uvidenhed—det er *dumhed!* Gennemsnitsmennesket stoler på næsten enhver, han møder, uden at vide noget om den anden person, så længe han har en *illusion* om en “professionel atmosfære”. Gennemsnitsmennesket tror og gør således alt, han bliver fortalt, også selv om han i sit hjerte føler, det er forkert (og således optrænes han til at ignorere sin samvittighed). Det er her, tyranni begynder. Tillid er vigtig. Men tro må være sikkert grundlagt på *kendsgerninger* og *virkeligheden*. Selv om “en rose med ethvert andet navn stadig dufter lige sødt”, hvis man så køber en flaske med mærkatet “roseolie”, som faktisk er olie fra *giftsumak*, vil resultatet af at anvende det som parfume være dramatisk, endog dødeligt, anderledes.

Tænk på en anden analogi: Hvad hvis butiksdrengen, da han satte nye varer på plads, placerede de nye produkter på de forkerte hylder, men aldrig satte hylde mærkaterne på deres rette nye plads? Et barn eller en udlænding kunne derfor vokse op og tro, at et æble var en appelsin, salat var spinat, saltstænger var kager. Faren i dette bliver åbenlys, når man tænker på, at nogle mennesker er allergiske over for visse fødevarer. Hvad hvis denne samme forvirring (enten som følge af skødesløshed eller udspekuleret ubarmhjertighed) skete i medicinaf-delingen, hvor den medicin, som folk havde kritisk brug for, blev erstattet af andre, kraftige mediciner, de ikke havde brug for, eller var allergiske over for? Hvad hvis insektgift blev sat på hylden med astmainhalatorer? Hvad hvis blegemiddel blev sat på mælkehylde, og vortefjernermidlet blev sat på øjendråbernes plads? Hvad hvis gigtlindringsmidlet blev placeret der, hvor bleudslætsalven eller hæmorrhoidesalven hørte til? Hvis hylde mærkaterne ikke blev udskiftet, ville børn og dem, der er uuddannede, skødesløse eller handikappede af en sprogbarriere eller indlæringsmangel, blive snydt, og en uret ville være begået mod dem.

Det ville være endnu værre, hvis *mærkaterne* på selve produkterne blev byttet om, så en intelligent person også ville blive snydt. Hvad hvis producenterne på mærkatet valgte ikke at specificere *alle* bestanddelene af et bestemt produkt? Hvad hvis de kaldte visse skadelige bestanddele ved pæne navne? Der er talrige almindelige tilsætningsstoffer i fødevarer, som ærlig forskning viser, er særdeles giftige, og informerede mennesker læser mærkaterne som en sikkerhedsforanstaltning; men denne vise skik er uanvendelig, hvis mærkaterne ikke identificerer *alle* bestanddelene, eller hvis mærkaterne ikke identificerer tilsætningsstofferne *ærligt*.

Og endnu værre, hvad hvis *selve produkterne var inficerede*? Udspekulerede forbrydelser hænder engang imellem, når onde mennesker forurener populære produkter med gift. En AIDS-aktivist lavede engang et anonymt telefonopkald til et supermarked, og påstod at have inficeret deres kød med AIDS-inficeret blod. Der er desværre ingen grænser for skødesløsheden eller ondskaben, der er en nedarvet del af menneskets syndige natur. Men dette er ikke den eneste måde, sådanne ondskabsfulde forvekslinger forekommer.

Tænk, hvad der ville ske, hvis sådan en forveksling og ondsindet fejlrepræsentation forekom i *historiebøgerne*: hvis én gruppe mennesker blev forvekslet med en anden. Hvad hvis én nationalitet eller race blev forvekslet med en anden? Hvad hvis forbrydere blev forvekslet med lovlydige borgere, eller hvis indvandrere blev forvekslet med landets egne borgere? Hvad hvis folk i valgte embeder (der burde være vore tjenere) blev udskiftet med diktatorerne, og hvis borgernes rolle blev udskiftet med herskernes livegnes? Det er dette, der faktisk *er* sket, men kun få mennesker sander det.

På alle disse områder, med forvekslingen, myten og undertrykkelsen, forbrydelsen og faren, ville alle være selvbevarende når informationen først var blevet implanteret i de uvidende og tvunget ned over intelligentsiaen. Enhver, der var opvokset og havde troet, at disse falsknerier var sande, ville være et hjælpeløst offer, uden at vide det være fanget i en cirkel af uvidenhed uden at kende til det—med mindre den person *selv*

valgte at undersøge disse kendsgerninger. Hvis en person derfor opvoksede og ikke erkendte, at noget af det, han havde lært, var forkert, vil han ikke have nogen grund til at antage noget andet, og der ville ikke være nogen grund for ham for at undersøge sagen nærmere, blot for at *snuble over* sandheden. Et samfund, som endvidere er afhængigt af fritid og sensuelle fornøjelser (computerspil, fjernsyn, film, kærlighedsromaner, science fiction, fantasy, stoffer, alkohol, grådighed, sport, hor, seksuel "frihed"—alt andet end sandheden eller ting med produktivt indhold) har kun en begrænset lyst til at undersøge sagerne, da det er beruset af den uansvarlige nydelses vin, og har glemt fortiden og ikke tænker på fremtiden.

Det er her, Gud kommer ind i billedet. Det er Guds Ånd, der trækker mennesker til sandheden. Guds Hellige Ånd indsætter i de folk hjerter og sind *selv at søge* sandheden. Gud er den eneste forfatter til sandhed. Bibelen fortæller os, at Selveste Kristus Jesus (Guds Søn) er Sandheden og Ordet (Johannes 1:1). Det græske ord *logos* (LAH-gahs), oversat til *Ordet* på dansk, omfatter konceptet "den logiske perfektion af rationel tankegang med kilde hos Selveste Gud". Kun gennem Kristus kan man få adgang til Gud Faderen, og det er sandhedens Ånd, der trækker mennesker til Kristus. Et af Guds største ønsker er at få os til at kende sandheden, så vi kan blive glade og fri. Men adskilt fra Gud er dette ikke muligt.

På den anden side er der dem, der *hader* sandheden, og vil gøre *alt* for at skjule den. Sådanne onde mennesker har vendt gode menneskers hjerter bort fra Gud (og *sand* religion), thi de ved, at *Han* er *den eneste kilde* til sandheden og frihed. Dem, der er slaver af deres egne afhængighedslivsstile, tænker kun lidt på sandhed og frihed, thi de er blevet bedraget, og sådan tankegang er dem fremmed. Dem, der knokler for at holde sandheden skjult og at holde folk i lænker, har stor magt og høster enorm indkomst fra dette bedrag. Vær derfor sikre på, at ophavsmændene til sådan forvirring og sådanne løgne, ikke ville have særlig høj agtelse for dem, der forsøger at afsløre deres svindelforetagende. De vil faktisk forsøge at ødelægge eller gøre sådan en person tavs, hvis det var muligt.

Sådan ondskab forekommer hver dag. Selvudnævnte “herrer” bryder sig ikke om, at andre mennesker kommer og sætter deres “trælle” fri. (Se Apostlenes Gerninger 16:16)

Gud afslører i Sit Ord, at **“det er ude med mit folk, fordi det ikke har kundskab.”** (Hoseas 4:6) Men Kristus Jesus erklærer, at *når vi kender sandheden, vil sandheden gøre os frie.* (Johannes 8:32) Bliver den person, der går i gennemsnitskirken eller—skolen lært hele sandheden, eller bliver han holdt i lænker, til en hvis grad, idet han kun bliver lært dét, som de institutioner vil have, han ved? (Dem, der tænker for frit og stiller for mange spørgsmål, får normalt at vide, at de skal klappe hesten og tage det til sig, de bliver lært, da de ellers bliver bedt om at gå.) Bliver gennemsnitsmennesket lært at leve indenfor sin Gud-givne frihed, eller bliver han lært, hvordan han kan blive en del af “systemet”, hvad enten systemet har ret eller tager fejl? Hvor ofte bliver mennesker i disse tider lært at modstå det, der er ondt? Bliver folk ikke nærmere lært at være “tolerante” og “forstående” overfor andre folks “livsstil”? (Hvad enten sådanne livsstile er moralske eller umoralske.) Bliver ondskab ikke kaldt for *godt*, og ondt *godt*, i nutidens samfund? (Kunne man forvente andet fra en gennemsyret korruperet regering og venstre-orienteret præstestand?) Bliver folk undervist i Guds Egen Lov? (Den eneste kilde for moral, sand frihed og glæde.) Eller bliver de undervist i samfundets regulativer og kirkesamfundenes lovtrældom? (Idet den Guddommelige Lov bliver forkastet som “utidssvarende”.) Herrerne plejer ikke at lære deres trælle, hvordan de kan blive frie, de lærer kun deres trælle, hvordan de kan forblive glade og produktive trælle.

[Det er mit håb og bøn, at denne bog vil blive brugt til at bryde denne cirkel, at afsløre det, der er blevet gemt, at komme frem med sandhed og kundskab, at du kan blive glad, fri og blomstrende, og at leve indenfor de fulde velsignelser fra din arv. Overvej nu de bibelske og historiske kendsgerninger, der er blevet skjult, rodet rundt, fordrejet og fejlrepræsenteret (enten af uvidenhed, eller med vilje).

Bemærk venligst: Selv om jeg lærer om blinde præster og kirker, der lærer fejlagtige ting, så siger jeg ikke, at *alle* præster *med vilje* eller *i ondskabsfuldhed* lærer falsknerier. For det meste gør de det

sikkert uden at vide det. Endvidere lærer de ikke falsknerier på *ethvert* område, men sikkert blot på et par få nøglepunkter. Vi er alle tilbøjelige til fejl. Når man imidlertid er kommet til kundskab om sandheden, og så nægter at bekende det offentligt, så er det en langt mere alvorlig sag. En sådan person vil blive holdt *dobbelt* så ansvarlig. Hvis en person af en eller anden grund vælger at forblive i fejlagtigheder, så beviser han, at han ikke blot er blind, men at han også er ond og ikke af Gud (Hebræerne 10:26). Når en person på den anden end side er blevet befriet ved en vægtig sandhed, så er hans ønske at dele denne sandhed med sin familie og venner, at de også kan blive frie og lykkelige. Dette er min eneste motivation og mit mål.]

Et sammendrag af sand historie

Det er essentiel for vor diskussion, at Bibelen omtaler en hebraisk mand ved navn Esau, der var et slet individ. Han foragtede sin arv og forkastede den, og valgte i stedet ved ægteskab at gå ind i den ækle arv fra et umoralsk, urent og ondskabsfuldt folk—kana'anæerne. (1. Mose 25:30-34; 26:34-35; 28:6-9; 36:2, 8, 9; Jeremias 49:8, 10; Obadias 9, 18; Malakias 1:3 og Hebræerne 12:16.) Det rene hebraiske blod, som Esau førte ind i sin kana'anæiske svigerfamilie, gik fuldstændig tabt, forsvandt uden et spor, som en tændstiks flamme ville slukkes, blev den kastet i Atlanterhavet en stormfuld nat. Esaus uægte efterkommere blev kendt som *kana'anæerne* (specielt *edomitter* og *amalekitter*)—Guds folks allerværste fjender.⁶

Da de var et ondskabsfuldt folkeslag, og da de skuede den fantastiske arv, deres nye svigersøn havde forladt,⁷ besluttede disse kana'anæere, at de ville stjæle denne arv for *dem selv*—med ethvert tænkeligt middel. Bibelen beretter om disse onde folks sammensværgelse for at stjæle Guds folks arv (Salme 83:2-8; Ezekiel 36:5; Matthæus 21:38, 45). Disse onde folk beboede senere Israels land, og afslørede skamløst deres intentioner om at stjæle Israels land for *deres egen* arv (Ezekiel 11:15).

⁶ Disse folk eksisterer stadig den dag i dag, thi der er talrige profetier imod dem; hele **Obadias'** bog er Guds løfte om at dømme dem én gang for alle. (Se også **Zakarias 14:21**.)

⁷ —hvilket han ikke var i stand til at vinde tilbage. (**Hebræerne 12:17**).

“Okay”, spørger du så, “men hvad er denne sammensværgelse, og hvad er det, du hævder, min arv skulle være?” Jeg er glad for, du omsider spurgte! Læn dig godt tilbage, og lær om et par få enkle, men godt skjulte, kendsgerninger, der meget vel kunne ændre dit liv.

Det bør bemærkes, at disse kendsgerninger, selv om de er godt skjulte, let kan blive afdækket eller verificeret af enhver, der ganske enkelt tager sig tid til at gøre lidt research og studium—hvis en person ved, *hvad* han kigger efter, og *hvordan* og *hvor* han skal kigge. Desværre er de fleste mennesker ikke blevet optrænet til selv at tænke, og “fritænkere” bliver som regel udstødt. Kendsgerningerne er blevet skjult fra folk, mens historien er blevet omskrevet, idet ældre bøger i ro og mag er blevet siet ud af bibliotekerne; og boghandlere ikke længere fører de bøger, der ikke *slutter op om* den moderne tankegang. Selve Bibelen er blevet “omskrevet” ved falsk oversættelse. Mange mennesker føler sig frastødt af falsk lærdom, da Gud lovede at sætte Sit skelnende Ord og Ånd i Sit folks indre for at vejlede dem.

Ytrings-, presse- og religionsfriheden eksisterer i dagens Amerika kun *i teorien*. Faktisk er de tæt på uddøde; ligesom retten til en retfærdig retssag ikke længere eksisterer. “Retfærdige” retssager er begrænset til dem, der “har råd” til dem. Det er lige sådan med ytrings-, presse- og religionsfriheden. Dem, der har magten og pengene, dikterer, hvad vi er “frie” nok til at kunne sige og skrive og tro. Dem, der ikke *ligger på maven* for det, der er politisk korrekt, bliver sortlistet og afvist af det gode selskab—sågar tvunget ud af arbejdspladser ved forfølgelse. Praktisk talt er sådanne menneske “frie” til at ytre sig, skrive og tro det, de vil, *så længe ingen andre kan høre dem*. (Selv dette trues af “tankeforbrydelses”—lovgivning.) Kvælertaget på medierne, uddannelsessystem, økonomien og politikken hindrer effektivt 99% af udøvelsen af disse friheder. Når et sjældent individ lykkedes i at udøve disse rettigheder, bliver han ofte forfulgt.

[Det bør bemærkes, at jeg i denne bog foreløbig har talt i lignelser, analogier, almene vendinger eller hentydninger. Mange læsere vil

sandsynligvis ikke have forstået deres *fulde* betydninger. Som bogen skrider frem, bliver det skjulte tydeligt.]

Lad os starte ved begyndelsen

Bibelen beretter i sin første bog, at Gud dannede Adam, det første menneske, og at Bibelen *udelukkende* er Adams folks historie (1. Mose 1:26-28; 2:7; 5:1). Så hvem var dette menneske, som Gud skabte? Det hebraiske ord, der bruges om *Adam og hans efterkommere*, bliver oversat som *menneske* i vore danske Bibeler, er selve ordet *Adam*, og det antyder mere passende “Adam-mennesket eller Adam-slagsen”. På hebraisk⁸ betyder ordene, der er oversat som *Adam* og *menneske* (Adamslags) og er nummereret #119 (*aw-DAM*) og #120 (*aw-DAWM*) i James Strongs *Exhaustive Concordance of the Bible* (1890), “at vise blod i ansigtet, at være lys, rosenkindet, at være rødmosset, at kunne rødme”. Med mindre man tror på den ubibelske og uvidenskabelige *evolutions-teori*, må man indrømme, at de andre folk, der ikke passer på denne beskrivelse, ikke stammer fra Adam. Gud erklærede, at ikke alt kød er det samme. Selve naturen har forkyndt denne sandhed ved tilstedeværelsen af sømmelige folk gennem de sidste 6.000 år. Desværre er gennemsnitsmennesket ivrig efter, i det mindste i et begrænset omfang, at acceptere onde menneskers *teori* om udvikling, enten fordi de ikke kan forstå Guds Ord og plan, eller fordi de *nægter* at acceptere det. Det ser ud til, at de fleste mennesker er blevet godt og grundigt indoktrinerede af verdens løjerlige lærdomme, og at de er blevet kontrolleret af falske idéer og misforståede følelser, der er kommet som resultat af sådanne lærdomme.

Det er en genetisk *umulighed* for alle racer at kunne stamme fra Adam. Enkel biologi bekræfter dette—og det er en umulighed, som Gud Selv forordnede. (Kom i hu, at Gud er en ordenens Gud, og at Han skabte universets fysiske love,

⁸ Tilfældigvis blev oldhebraisk (ligesom oldgræsk) skrevet med typer næsten identiske med vort alfabet. *Moderne* hebraisk er fuldstændig anderledes end det bibelske (oldtids) hebraisk. Det er ligesom at sammenligne *moderne ghetto-graffiti* “engelsk” med *viktoriensk* engelsk.

der hersker i vore liv.) Gud erklærer dette i Sin Uigenkaldelige Lov om “Hver Efter Sin Slags”, som bliver nævnt 10⁹ gange i det første¹⁰ kapitel af 1. Mosebog (*begyndelsernes bog*). Mange Skriftsteder bekræfter dette.¹¹

Nu gav Gud mennesket et valg, men mennesket valgte at gå sin egen vej. Derfor kommer der et tidspunkt i ethvert menneskes liv, hvor det må vælge at følge Guds veje (der fører til succes og liv) eller fortsætte i sin egen vej (som vil høste elendighed, ødelæggelse og død). Gud erklærer, “*En vej kan forekomme en mand rigtig og dog ende med at føre til døden.*” (Ordsprogene 14:12) Se blot på det rod, som denne verden er i. Det er et resultat af at svigte Guds veje.

[Lad mig her stoppe op og tilskynde dig, hvis du er blevet chokeret af de forudgående afsnit, til at udskyde dommen, indtil bevisførelsen er færdig. Er du villig til at veje kendsgerningerne og acceptere sandheden—hvor de end fører hen? Er dine normer højere end Guds? (Se Ordsprogene 18:13.)]

Fra Adam udgik der en *udvalgt slægt*: den slægt, som Guds fastsatte til at følge Sin retfærdighed. Bibelen beretter om denne retfærdige *adamiske* slægtslinie, til hvem løfterne i Skriften er givet. Den udvalgte slægt i Adam begyndte i Adams søn,

⁹ I Bibelen har Gud et formål og en mening med ethvert navn og tal. I Bibel-nummerologi er tallet “10” *den Guddommelige Perfektions Ordens* tal.

[O.a.: I Det Danske Bibelselskabs seneste autoriserede oversættelse fra 1992, bliver vendingen “hver efter sin slags” udeladt. Dette er *ikke* en ærlig oversættelse, da alle originale manuskripter indeholder denne vending; hvorfor samtlige tidligere danske oversættelser da også anvender vendingen. —M.K.]

¹⁰ Tallet “1” er unikt. Det er udeleligt. Det står alene. Det repræsenterer dét, der er af primær vigtighed. Det, der bliver nævnt først, er ikke blot det, der er af størst vigtighed (**1. Mosebog 1:1**, I begyndelsen skabte Gud...), men det er *grundlæggelsen* af Guds Lov og Ord, ved hvilken alt det, der kommer efter, bliver fortolket. Gud kan ikke forandre Sig eller lyve.

¹¹ Da dette forlader vort hovedtema en smule, skal vi ikke dykke nærmere ned i det; der er imidlertid andre bøger tilgængelige om dette emne fra Sacred Truth Ministries eller denne bogs distributør. (Se *Number in Scripture* (1894) af Bullinger.)

Set (1. Mose 5:3). Mange generationer senere var alle, på nær én eneste familie fra den udvalgte slægt, blevet korrumpet. Overhovedet for denne ene Gudsfrygtige *setitiske* familie, som alene forblev tro mod Gud og ren i sin afstamning, var Noa (1. Mose 6:5-9). Gud bevarede Noa og hans familie og repræsentative par af hver af Guds oprindelige skabninger), og udslittede resten af verden i en syndflod. **Sem** var Noas søn, der dernæst blev udvalgt af Gud til at udgøre den udvalgte slægt. Sems efterkommere blev kendt som “**semitter**” (et *frygteligt* misbrugt ord). Den næste væsentlige gren i denne slægt blev fundet i **Eber**, hvis rene efterkommere blev kendt som “**hebræere**”.¹² Flere generationer senere var størstedelen af den udvalgte slægt atter blevet korrumpet; men Gud fandt én trofast mand: **Abram**.¹³

Udvælgelsen af Abraham markerede en speciel begivenhed i Guds folks historie (den udvalgte slægt). På trods af deres hang til at vandre og leve syndigt som andre folk, så var det på denne tid, at Gud *lavede en pagt* med Sit folk. Ikke blot lovede Gud, at Han aldrig *fuldstændig* ville svigte dem af nogen som helst årsag, og at Han aldrig ville vælge *noget andet folk* (5. Mose 4:31, 34, 37; 7:6-8), så lovede Gud også fantastiske velsignelser til Sit folk. Visse af disse velsignelser var *på betingelse* af deres moralske livsstil, men mange var *betingelsesløse* og uadskillelige fra selve Guds folks karakter: thi Gud havde dannet dem, og endvidere velsignet dem til at blomstre og herliggøre Ham, ikke blot gennem deres tilbedelse, men gennem deres uundgåelige succes som resultat af at være skabt i Selveste Guds eget *kreative* billede.

¹² Dette ord, *hebræere*, er i det hebraiske sprog #5680 (*ib-REE*), og betyder “kolonist” eller, mere bogstaveligt, “én der krydser over”.

¹³ Gud ændrede senere Abrams navn til *Abraham*. Det bør her bemærkes, at Abraham ikke var en “jøde”—Abraham var *ikke engang* en israelit. Abraham var Jakobs bedstefader og Judas oldefader. Jakob selv var *den allerførste* israelit, og Juda var den allerførste judæer (fejlagtigt refereret til som en “jøde”). At kalde Abraham en israelit eller en “jøde” er det samme som at sige, at kong George af England var en *amerikaner* eller en *virginianer*.
[Someone from the state of Virginia.]

Ledelsen af denne pagt blev givet videre til Abrahams søn **Isak**, “løftets søn” (*efter hvem den udvalgte slægt en dag ville kalde sig selv*; 1. Mose 21:12; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). Isak var således den lovede grundlægger af pagten og den udvalgte slægt. Isak fik to sønner, Esau og Jakob. Som vi allerede har set, så diskvalificerede Esaus ondskabsfuldhed og hans foragt og forkastelse af sin arv ham fra pagten. **Jakob** (Esaus lillebroder) blev således det patriarkalske overhoved for den udvalgte slægtslinies pagt. Gud ændrede senere Jakobs navn til *Israel* (#3478, *yis-raw-AYL*), som betyder “han, der med succes hersker som en prins med Gud over mennesket”. Jakob (Israel) avlede 12 sønner, der grundlagde Israels 12 stammer:

- 1) Ruben, 2) Simeon, 3) Levi, 4) Juda, 5) Dan, 6) Naftali, 7) Gad,
- 8) Asher, 9) Issakar, 10) Zebulon, 11) Josef [delt mellem hans to sønner, 11a) Efraim og 11b) Mannase], og 12 Benjamin.

Efter omtrent 400 år var Israel vokset til et stort antal mennesker, og Gud gav, gennem Moses, dette Israels-folk deres *første skrevne eksemplar* af Lovene, som den udvalgte slægt havde kendt og fulgt siden skabelsen. På dette tidspunkt accepterede Israels folk formelt, i en national bryllups-ceremoni med den Almægtige Gud, deres plads i pagten og svor at følge disse Love. Gud aflørede også overfor Sit folk et specielt pagtsnavn, som *de alene* skulle kende og kalde Ham: “Jahve”.

[Herfra skal vi anvende dette navn, som Gud gav til Sit folk, thi det er et navn, der gør Ham elsket af Hans egne. Vi kender kun til konsonanterne, “JHVH”, da de hebraiske vokaler ikke blev nedskrevet, men indsat af læseren. Jahve er frimodigt blevet oversat som “Jeg Er Den Jeg Er”, der betyder “Jeg Eksisterer”. Jeg tror, at “Jeg Altid Som Jeg Vil” aflører en anden vinkel af forståelsen af hele dette ords præg. Det aflører Guds *aktive (ikke passive)* suveræne magt, evige karakter og øverste natur. Ordet *Jesus* er en dårlig oversættelse fra det græske ord *Iesous* (#2424, *ee-ay-SOOCE*), som *Strong’s Exhaustive Concordance* tydeligvis viser kommer fra det hebraiske ord *YeHoWSHuWaH* (#3091, *ye-hÇ-SHOO-ah*), som betyder “frelst ved Jahve”. Da englen fortalte Josef, at Maria skulle føde en søn, som ville være undfanget ved Helligånden (som faktisk ville være Guds Søn), sagde den *“du skal give ham navnet Iesous (YeHoWSHuWaH); for han skal frelse sit fra deres synder.”* (Matthæus

1:21)]¹⁴

Desværre vandrede israelitterne ofte langt væk, dybt og bredt fra Lovens pagt, der var blevet givet til dem for deres eget bedste. Mange syndige israelitter indgiftede sig med fremmede folkeslag, og korrumperede derved den hellige slægt (Ezra 9:2), og diskvalificerede derved deres efterkommere gennem *raceblanding*.¹⁵ Idet Han er tro overfor Sit løfte, tilgav Gud imidlertid *altid* Sit folk, hvis de *virkeligt* angrede deres synder. Én af pagtens betingelser var imidlertid, at Israels velsignelser ville være *betinget af* deres lydighed mod Lovens pagt. Gud advarede Sit folk Israel om, at skulle deres synd blive stor og vedvarende, ville Han bruge deres fjender til at tugte dem, indtil de virkelig omvendte sig (3. Mose 26; 5. Mose 28; 2. Samuel 7). Denne tugtelse har desværre ofte resulteret i mange døde israelitter. Det var imidlertid en rensende ild, som fjernede meget af slaggeren og efterlod de i sandhed styrkede som et resultat af at være gået gennem dom, med prisen for ulydighed som et *brændende indtryk* brændt ind i deres sind.

I tidens fylde nåede Israels synd, som profeteret, det punkt, hvor Gud ikke længere ville tilbageholde Sin dom.¹⁶ Efter kong Salomos død (ca. 931 f.Kr.), udbrød der borgerkrig i nationen Israel¹⁷, og kongeriget blev delt mellem nord og syd (ligesom U.S.A. blev delt; ligesom der har været borgerkrige

¹⁴ [O.a.: Denne bog vil anvende det græske *Jesus* for Frelseren. —M.K.]

¹⁵ —d.v.s. "hor, krydsning, utugt, reproduktion ud-over-slagsen, o.s.v." **1. Mose 24:3-4; 26:34-35; 5. Mose 23:3.** Guds Lov forbød sågar krydsning af dyr, planter, o.s.v.

¹⁶ Thi Gud er retfærdig og sand. "**Far ikke vild! Gud lader sig ikke spotte. Hvad et menneske sår, skal det også høste:**" (Galaterne 6:7) (Se **5. Mose 30:19; Galaterne 6:8.**)

¹⁷ Sammenbland ikke **oldtidens nation Israel** med den moderne *israelske* stat; og sammenbland ikke **oldtidens israelit eller hebraiske folk** med de folk fra den moderne historie, der kalder sig selv for *israelere* eller "jøder". Som vi vil bevise, er navne blevet forandret, nationaliteter sammenblandet, hvorfor mange mennesker er blevet bedraget.

og brud mellem fraktioner af skotske klaner, irerne, englænderne og vikingerne). Ti stammer udgjorde det *nordlige Israels hus*¹⁸ (Ruben, Simeon, Dan, Naftali, Gad, Asher, Issakar, Zebulon og Josef [Efraim og Manasse]), hvis hovedstad Samaria blev grundlagt af kong Omri. To stammer udgjorde det *sydlige Judas hus*¹⁹ (Juda og Benjamin), hvis hovedstad forblev i Jerusalem.

Senere blev de nordlige 10 stammer af Israels hus (sammen med en god del af Judas hus) i en serie af invasioner over næsten 30 år ført i fangenskab til Assyrien (ca. 721 f.Kr.). Judas hus' to stammer blev ført i fangenskab til Babylon omtrent 135 år senere (ca. 586 f.Kr.). Hele Israels befolkning var på det tidspunkt omkring 13 millioner mennesker; men af de omtrent 11 millioner mennesker fra Israels hus, der blev ført i fangenskab til Assyrien, vendte *ingen* tilbage til Israels land; og af de omtrent to millioner mennesker fra Judas hus, der blev ført i fangenskab (både til Assyrien og Babylon), vendte blot omkring 40.000 (eller 2%) af dem, der blev ført i fangenskab til Babylon, tilbage til Israels land 70 år senere.

Hvad skete der da med denne enorme folkemasse, der havde domineret verden i så lang tid, disse folk, der var centrum for den bibelske opmærksomhed, som var Guds Eget folk (Hans øjsten), det folk, som Gud lovede *aldrig* at ville svigte? Hvad blev der af 99,69% af alle Israels børn?

Den højt ansete jødæiske historiker Flavius Josefus (37-100? e.Kr.) skriver følgende om Israels børn, mens de var i fangenskab:

¹⁸ Efraim blev den førende leder af det *nordlige 10-stammede* Israels hus, og således blev hele det *nordlige* Israels hus somme tider omtalt som *Efraim*.

¹⁹ En del af Judas *stamme* blev refereret til som "Davids hus", da Gud lovede kong David en vedvarende trone, der aldrig ville ende. Kong David havde, selv om han til tider var et syndigt menneske, et hjerte, der behagede Gud. Selv om David ofte syndede, angrede han hurtigt med skamfølelse og samvittighedsnag. Israels gyldne tid begyndte under Davids regering.

“Af den Aarsag findes de tvende Stammer²⁰ alleene udi Asien og Europa, hvilke nu staae under de Romeres Lydighed, thi de andre 10 Stammer ere indtil denne Dag blevne paa hin Side Euphrates, og **have saa formeeret sig, at de kand ikke tælles.**” (*Flavii Josephi Jødiske Historie: Anden Deel* (1751), Bog 11, kapitel 5, s. 23.) (Mine fremhævelser.)

Den pseudepigrafiske²¹ 4. Ezrasbog fra Bibelen afslører endvidere, at disse israelitter så forlod Assyrien og vandrede til et nyt land, *hvor menneske aldrig havde levet*; et land, som Israels fædre ikke kendte til:

“Det er de ti stammer, der var ført fangne bort fra deres land i kong Josijas dage, dem, som assyrerkonger Salmanassar førte i fangenskab og flyttede over hinsides Eufkratfloden; og de blev flyttet til et fremmed land. *Men de satte sig for at forlade hedningernes skare og drage til en endnu fjernere egn, hvor menneskeslægten endnu aldrig havde boet*, for der måske at overholde deres love, som de ikke havde holdt i deres eget land. Ind over Eufkratflodens snævre gennemgange drog de; thi den Højeste gjorde endere mod dem dengang og standsede flodens kilder, til de var gået over. *Men lang vej var der gennem det land, en rejse på halvandet år.* Men landet hedder Arsareth.” (4. Ezra 13:40-46) (Mine fremhævelser.)

Herodot²² bekræfter denne beretning ned til den mindste detalje.

Dette er opfyldelsen af Bibelprofeti. Gud erklærede, at Han p.g.a. Israels synd ville uddrive Sit folk fra Israels land og adspredte dem udover hele jorden; de ville få et nyt hjem, et land deres fædre ikke kendte... et land mod nord og vest... og et land, der tidligere var ubeboet af *mennesker*: et vildnis, et jomfrueligt, ukultiveret land (5. Mose 4:26-27; 28:64; 30:3; Esajas 34:17;

²⁰ —en *rest* af Judas hus: Judas stamme og Benjamins stamme.

²¹ De apokryfe bøger var oprindeligt en del af den protestantiske Bibel, og blev trykt sammen med den nuværende Bibel, men er i senere tider blevet fjernet. [Including the King James Bible (1611) and Geneva (1560).]

[O.a.: I Danmark regnes 4. Ezra for pseudepigrafisk. I den engelsk-talende verden regnes for en del af apokryfferne, og kaldes for 2. Esdras. —M.K.]

²² —den græske historiker fra det 5. århundrede f.Kr., som kaldes “historiens fader”.

49:8; 54:3; Jeremias 9:16; 16:13, 15; 23:3; 30:11; 31:10; Ezekiel 6:8; 11:16-17; 12:15; 20:34, 41; 22:15; 36:33-36).

For at afgøre, hvor landet Arsaret lå, se på et verdenskort og regn ud, hvor en stor folkemasse ville ende op henne, hvis det forlod Assyrien og vandrede et helt år per fod i nordvestlig retning (Esajas 49:12; Jeremias 3:18). [Se kortet below.]

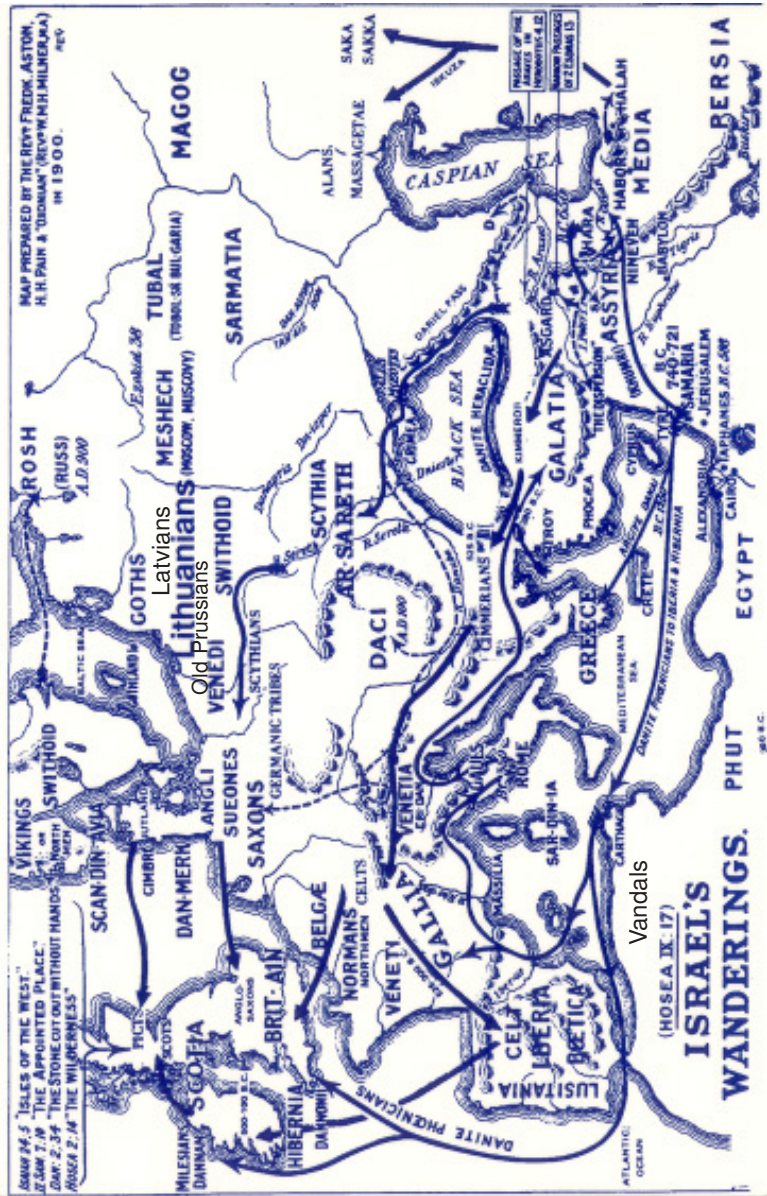
Det burde tages med i overvejelserne, at når folk vandrede med deres koner, børn, hjerde, kvæg og alle deres jordiske ejendomme, rejste med pakdyr og—vogne, boende i telte—ikke engang bevidste om, hvor de endte henne—så rejste de ikke særlig hurtigt. Rejse per fod eller på dårlige veje (eller *ingen* veje) over bjerge og floder med hjerde, kvæg og vogntog er *langsom*. De tog deres tid, og stoppede så deres dyr kunne græsse og hvile sig. De pakkede ofte deres telte sammen og bevægede sig først, når græsgangene var opædte. Det er fornuftigt at antage, at de tilbagelagde *mindre end* 80 km. om ugen—*når rejsen var let!*

Din arv

Er det blot en *tilfældighed*, at nogenlunde samtidig med, at israelitterne forsvandt, da de forlod Assyrien (ca. 6. århundrede f.Kr.), dukkede de **germanske**²³ stammer op på mystisk vis, som ud af *inter*? Er det blot en tilfældighed, at til den dag i dag har verdslige, “videnskabslige” hjerner, der har foreslået en udførlig udviklings-*teori*, og udledt, at mennesket kom fra en abe (og før det en amøbe, der voksede ud af det kosmiske støv), ikke bestemt, hvor disse germanske folkeslag²⁴ havde deres oprindelse? De største folk, verden har kendt til, som frembragte civilisation og kultur, udviklede sig da ikke bare ud af barbari. Selv om “videnskabens store hjerner” efter sigende kan spore jordens oprindelse *hundreder af milliarder af år* tilbage, ved at bruge små stykker hist og her af fossile planter og insekter og dyr, så påstår de, at de ikke kan spore de germanske folkeslag tilbage end mere end små 2500 år, på trods af en vifte af skrevne vidnesbyrder er blevet fuldstændig overleveret med uigendrivelige beviser, der identificerer de germanske folkeslag som *oldtidens israelitter*. Er denne tavshed tilfældig, eller er det et *udspekuleret* bedrag og simuleret uvidenhed?

²³ —også kaldt angel-saksere, indo-germanere, indo-ariere eller fra europæisk nedstammede folk; i bredere forstand, den hvide race. *Tyskerne* er blot én ud af *mange hundreder* af grenene i den *germanske race*. De **germanske folkeslag** var til tusind år før nationen Tyskland blev født. P.g.a. den dårlige omtale, som det tyske folk har fået, kan det være, at dem, der er uddannede i det offentlige skolesystem, ikke indser, at den hvide race, *i sin helhed*, klassificeres som *germansk*.

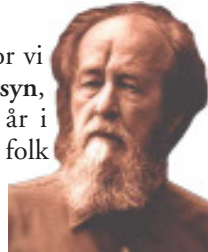
²⁴ *Alanere, albanere, alemanii, anglere, baltere, belgae, briter, burgunderere, daciere, danere, dimitae, eburones, esuvii, feniere, finner, fororianere (formoriere), frankere, frisere, gallere, getae, gotere, herulere, iberere, jyder, keltere, kimbrere, kimmerere, kymry, lettere, litauere, lombardere (longobardere), marcomanere, massagetar, milesere, normannere, nordmænd, ordovices, piktere, polakker, prærsere, quadi, russere, ruthenere, sakae, saksere, siluriere, skotter, skytere, slovakker, slovenere, suevi (svabere), svear (suiones), svenskere, svithoid, teutonere, tjekker, ustragotere (ostrogotere), vallonere, vandaler, varangianere, vendere (venedi), visigotere, volcae, yatvingianere, zemaiciai, o.s.v.*

[The above map, obviously, only lists a handful of tribes (there were many hundreds) and a small portion of their migrations. The Visigoths and Suevoi settled in Western Spain and Portugal, the Ostrogoths and Lombards in Italy, the Normans in Southern Italy and Sicily, etc.]

Hvis man antager, at størstedelen af den israelitiske folkemasse (ca. 13 millioner) forsvandt fra historien omkring samtidig med, at en anden stor folkemasse (de germanske folkeslag) dukkede op, og nogenlunde samme sted, er det så ikke pudsigt, at verdens “eksperter” siger, at de ikke har nogen anelse om den enes skæbne eller den andens oprindelse? Hvorfor har ingen “lærd” eller “autoritet” fra *systemet* i uddannelses—eller religions—*monopolet i senere år* nogensinde og offentligt forbundet israelitternes forsvinden med de germanske stammers opdukken?

[Sandhedens fjender ønsker ikke, at vi ved, hvor vi kommer fra, eller hvor vi er. Alexander Solsjenitsyn, den berømte russiske forfatter, der tilbragte år i sovjetiske arbejdslejre, sagde, “For at ødelægge et folk må man først afskære dets rødder.” Er det ikke trist, at langt størstedelen af vort folk i dag er uvidende om deres egen identitet? De har ingen idé om deres egen arv, ingen viden om deres egne forfædre eller de værdier, disse forfædre gjorde store.

Hvad er der så svært i at kæde disse enkle kendsgerninger sammen? Hvad er der så svært ved at finde noget, der *øjensynligt* er gået tabt? Er det ikke interessant, at for et par hundrede år siden var de angelsaksiske folkeslag nærmest besatte m.h.t. Israels 10 fortabte stammers skæbne og identitet? De var almindelig skik at bladere gennem *Bibels* sider for at finde folkeslags oprindelse og forsøge at identificere folk med enten det fortabte Israel eller hedenske folk nævnt i Bibelen. Sådanne ting bliver imidlertid aldrig overvejet af *moderne* lærde, der i deres ugudelighed forkaster Bibelen, eller af kristne lærde, der er blevet ført på vildspor i deres tankegang. Og dog, for blot 75 år siden vidste *mange* lærde, at vi var Israel.]

At spejle efter noget, der er gået tabt, er ganske enkelt. Når man f.eks. mister en bog, vil man naturligvis kigge efter bogen *dér*, hvor den sidst var blevet set, eller hvor den var blevet efterladt. Hvis man derimod kigger efter en hund (eller enhver anden skabning i stand til at bevæge sig), vil man *begynde* med at se *dér*, hvor den sidst blev set eller efterladt—men man vil *ikke* stoppe *dér*! Hvis hunden ikke er *dér*, hvor man sidst vidste, den havde været, vil en person med en vis intelligens følge dens spor. Hvis den ikke er i sin families have, vil detektiven begynde at checke

naboernes haver efter. Hvis hundens halsbånd endvidere var blevet fundet, vil en intelligent person konkludere, at hunden mistede halsbåndet og nu er uidentificeret (ikke *uidentificérbar*), og hunden kan derfor have fået et nyt hjem eller kan endog blive kaldt ved et nyt navn. En intelligent person ville aldrig antage, at fordi hundens halsbånd blev fundet uden indhold, så eksisterer hunden ikke længere.

Desværre har verdslige og religiøse hjerner i senere år udledt, at fordi israelitterne på nuværende tidspunkt ikke er dér, hvor de sidst blev set, og eftersom disse folk ikke er i deres oprindelige land og bær deres oprindelige navn, så eksisterer de ikke længere—*på trods af den kendsgerning*, at Guds Ord, og selve disse folks optegnelser indikerer, at de ikke ville vende tilbage til deres *tidligere* land, men ville rejse til et nyt land mod nord og vest, *på trods af den kendsgerning*, at optegnelserne indikerer, at de allerede blev kaldt ved andre navne i opfyldelsen af profetierne. Nå, men sporet er endnu ikke koldt. Og det kræver ikke en blodhund for at finde sporet endnu engang.

Der eksisterer nøje beviser, skrevne optegnelser, slående beviser og uangribelige artefakter (helt tilbage til 600 f.Kr.), som kan stykkes sammen af et barn. Dette er en betydelig del af puslespillet, der er forblevet godt skjult for de fleste mennesker. Dem, der bevidst har holdt denne sandhed skjult, er en del af den onde sammensværgelse om at holde din arv — *selve din identitet*—godt skjult fra dig. Hvis beviserne tydeligt beviser dette, vil du så ikke vide om det? Vil du ikke gerne vide sandheden om, hvem du er?—eller er du tilfreds med at leve indenfor den fornedrende myte skabt til at holde dig i uvidenhed, mens gerningsmændene spankulerer rundt med din titel og herlighed?

Denne bog præsenterer blot en *brøkdel* af bevisbyrden. Men selv denne brøkdel af bevisbyrden, som denne forfatter har samlet over de sidste 18 år (og *fortsætter* med at samle), er *overvældende*.²⁵

²⁵ Sacred Truth Ministries' katalog indeholder mere end 6000 forskellige titler, herunder mange genoptryk af sjældne og ældre bøger, hvis du selv ønsker at verificere kendsgerningerne.

— Historiske vidner —

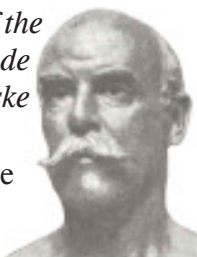
Oldtidens krøniker, filologiske og arkæologiske beviser om det sande Israel

Overvældende beviser forekommer i den verdslige historie om, at assyrerne, der erobrede og deporterede israelitterne, kaldte israelitterne ved forskellige navne—specielt *Iskuza*, i forskellige former. Anerkendte historikere har bevist, at *Iskuza* var det assyriske navn for *skyterne*. Disse skytere befolkede senere Europa som de germanske stammer. Beviserne afslører, at assyrerne kaldte disse folk “Iskuza”, fordi disse fangne israelitter kaldte sig selv “Isaks folk”. Dette var naturligvis opfyldelsen af profeti: Gud erklærede, at Israel en dag ville blive kaldt efter *løftets søns* navn—nemlig Isak (1. Mose 21:12, Hoseas 11:1; Romerne 9:7; Hebræerne 11:18). Og dog kalder Israels folk *intet* sted i Bibelen ved dette navn. Profeten Amos refererer imidlertid, første og eneste gang i Bibelen, umiddelbart før israelitterne blev ført i fangenskab, i et profetisk opråb til Israel som *Isaks hus* (Beth-Sak) (Amos 7:16). Gud erklærede, at israelitterne i deres afstraffelse ville blive drevet fra deres Israels land til et nyt hjem, og at deres identitet ville gå tabt for historien (5. Mose 32:26 [men ikke tabt for Gud; Hoseas 5:3]), *midlertidigt*, p.g.a. deres synd, og at de siden hen ville få et nyt navn (Esajas 62:2; 65:15; Hoseas 2:19).

Mens de var i fangenskab og i tæt kontakt med mange fremmede folk, ville Israel blive kendt ved de forskellige navne, som *dem, der tog dem til fange*, gav dem, og ved de navne, de ville blive kaldt i deres vandringer. Isak blev i dets forskellige former til *Iskuza/Isguzai/Sakhi* (assyrisk), *Saka/Sakai* (romersk), *Sacae/Sakae/Saka/Sakka/Sakiya/Skythia/Skytien* (persisk, medisk og susisk), *Saksuna/Sakasene/Sakkas* (indisk), *Skuthes/Skuthae* (græsk), *Scolotoi* (krimsk), *Scolotes* (skytisk), *Skythes* (walisisk) og *Sgiathanach* (skotsk gallisk). (G’et udtales som et *k*.) Hver af disse navne er blevet oversat af moderne lærde til dansk som *skytere, saksere, sacae, skotter*, o.s.v.

[Se Tillæg A.]

Madison Grant²⁶ afslører i *The Passing of the Great Race*²⁷ (1916), at disse *sacae/saka* var *de langskallede, blonde folkeslag, der bar det ariske sprog til Indien* (s. 155, 223-227).

Skriften profeterede, at Israel ville blive spredt nord for Eufratfloden (1. Konge 14:15). Dette gik i opfyldelse, da Israel blev ført i fangenskab til Assyrien. Som israelitterne forlod Assyrien og passerede gennem Kaukasus-bjergene gennem Dariel-passet, blev de kendt som **“kaukasiere”**—det navn, den hvide race siden da er blevet klassificeret som. De passerede så gennem Kerch-stræderne ind på Krim i det sydlige Rusland.

[Bemærk: Mange kaukasiske folk er i dag bange for at bruge ordet “hvid”, når samtalen bliver drejet hen på race. Lad det være sagt med det samme, blot det at nævne den historiske beskrivelse af racetyper er *ikke* en latent “hvid herskertrang”. Dette er blot kendsgerningerne. Skal vi *skamme* os over, hvem vi er?—i særdeleshed når vor identitet så ondsindet er blevet skjult for os—hvis det er det, Gud skabte os til at være? For 50 eller 100 år siden ville dette ikke have været et spørgsmål. Men den tid ville heller ikke have fundet os druknende i mangfoldighed, humanisme, umoralitet og ugudelighed—varemærkerne for vor tids samfund.]

Læs venligst dette under bøn. Hvis Gud bestemte, at vor arv skulle være en vigtig sag, tager Gud så fejl? Eller tager samfundet fejl? Vore forfædre anerkendte vigtigheden af *vor* arv, og de blev velsignede; skaberne af det moderne *samfund* har lært os at forkaste vigtigheden af vor arv, og vi bliver forbandede, veget uden om og gjort til andenrangsborgere i vort eget land. Vor arv spores tilbage til selveste den Hellige optegnelse, hvor arv var af *allerstørste* vigtighed. Stamtræer og antavler bliver givet i Bibelen af en grund. Det er ikke “had” at fastholde renligheden af den arv, Gud har givet os—selve den arv, Han *bød* os at bevare. Det er ære og lydighed. Hvis synd er fortsat i så mange år, til det stade, hvor “alt er blevet vendt på hovedet”—er dette en undskyldning for ikke at vende tilbage til Guds hellige normer?]

²⁶ Formand for *New York Zoological Society*, bestyrelsesmedlem ved *American Museum of Natural History* og *American Geographical Society*.

²⁷ Først udgivet af Charles Scribner's & Sons. Reprinted by STM.

Israelitterne har muligvis også fået betegnelsen skytere, fordi de i deres fangenskab blev tvunget af dem, der havde ført dem i fangenskab, til at bo i telte. På hebraisk er ét af ordene for telt *succhoth*.²⁸ Israelitterne havde levet i telte i så mange år (i særdeleshed i deres vandringer gennem Sinaj-ørkenen, p.g.a. deres synd), at Gud påbød dem at fejre en årlig mindefest hvert år: *Succhoth-festen* [eller *løvhyt-tefesten*].²⁹ Denne fest skulle minde dem om deres forfædres hårde tider, og mindes at Gud frelste dem ud af deres fjenders klør efter deres omvendelse. Skuterne (eller nærmere "sküterne") blev kendt som telt-boere, og boede, ligesom deres Israel-forfædre, i telte og var kvæg- og fårehyrder.

Selve navnet **sakser** stammer fra oldtidens *Saka-suni*, og betyder "Saks søn" eller "Isaks sønner". F. Wallace Connon skriver i sin *Documents of Destiny* (1958), at dr. Holt Yates afslørede,

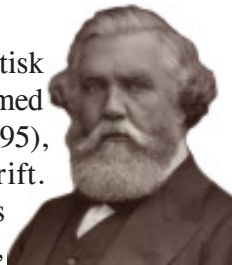
"Ordet sakser kommer fra Isaks sønner," og han giver Saac, Saak, Saach, Saax, Saach-en, og viser, at på mange østlige sprog bliver sønner af ofte skrevet sunnia, hvilket ville gøre sønner af Isak eller Isaks sønner til saac-sunnia (s. 102).

²⁸ #5523 (*soo-KOHTH*). På hebraisk blev vokaler ikke nedskrevet; således ville sook-KOHTH være blevet skrevet i noget i stil med "skkhth". Vokalerne blev lagt til af taleren, alt afhængig af dennes dialekt. Selve vokalerne blev, ligesom det sted hvor de blev indsat, genstand for forandring. Er det blot en tilfældighed, at den tidlige keltiske Ogam-skrift, som er fundet ridset ind i stenvægge over hele Nordamerika (såvel som Europa), og kan dateres til mellem 6. og 8. århundrede e.Kr., og som kan oversættes til oldtidens irske sprog (Erse), også blev skrevet *uden vokalphointer*? Er det også en tilfældighed, at mange af disse tidlige indskrifter indeholder De Tid Bud? For yderligere information om de talrige Ogam-indskrifter, der er blevet opdaget, se *America B.C., Bronze-Age America, Saga America*, Barry Fell; *In Plain Sight*, Gloria Farley; *Discovery of Ancient America*, David Deal; *Christians Before Columbus*, Earl Jones; sågar *Wonderful West Virginia*-bladet (marts 1983).

²⁹ Denne fests/helligdags dato falder tilfældigvis sammen med tiden omkring Thanksgiving (hvor pilgrimmene mindedes deres ankomst til det nye land (Amerika), som Gud havde ført dem til).

[Dette kan sammenlignes med de germanske sprogs endelser: som dansk *Petersen*, altså "Peters søn"; svensk *Andersson*, altså "Anders' søn", o.s.v. —M.K.]

Austen Henry Layard³⁰ var en britisk assyriolog og arkæolog, der samarbejdede med Sir Henry Creswicke Rawlinson (1810-1895), den førende ekspert i assyriske kileskrift. Nineve-stenene, opdaget ved Layards arbejde, skrev om et folk kaldt *Esak ska*, der gjorde oprør mod deres erobrere, assyrerne, i 670 f.Kr.—50 år efter israelitterne selv var blevet ført i fangenskab af assyrerne. Der kan kun være lille tvivl om, at disse Esak ska var Isaks sønner—selve israelitterne fra efter fangenskabet.

Babylonerne kaldte skyterne for **Gimirra/Gimiri**;³¹ romerne kaldte dem for **Kimmiri**; og grækerne kaldte dem for **Kimmerioi/Kimbroi**. Alle disse navne bliver oversat til dansk som **kimmeriere**, **kimbrere** og **cymry** (udtalt *kumri*). Assyrerne og babylonierne kaldte også israelitterne **Sak-Gulatha** eller **Bit-Khumri**. *Galutha* var det babylonske ord for "tilfangetagen" (på hebraisk *geloth*). *Bit-Khumri* (det assyriske modstykke til *Beth-Omri*) betyder "Omris hus". Omri var den berømte israelitiske konge, der grundlagde den nordlige hovedstad, Samaria. *Davis Dictionary of the Bible* (1973) skriver:

"Omri blev kendt i historien uden for Israel. Ikke blot huskede moabitterne hans navn; men efter udslettelsen af

³⁰ Layard blev født i Paris i 1817 af huguenot-afstamning, og døde i 1894. Han blev medlem af det engelske parlament i 1852; vice-uderigsminister fra 1861-1866; ambassadør i Madrid i 1869 og Konstantinopel i 1887. Se *Discoveries in the Ruins of Ninevah and Babylon* (1853); reprinted by STM.

³¹ Gimirra/Gimiri betyder "stammer". Israelitterne og de germanske folk var dybest set de eneste folkeslag, der var kendt for at have sådan et væld af homogene underafdelinger af stammer. Strabo, den græske geograf/historiker (63 f.Kr. til 21 e.Kr.) udtalte, "De fleste skytere, begyndende fra Det Kaspiske Hav, bliver kaldt for *Dahae Scythae*, og dem længere mod øst for *Massagetæe* og *Sacæe*; resten har den almene betegnelse *skytere*, men hver eneste stamme har sit eget specielle navn."

hans familie satte assyrerne stadig hans navn, som de skrev som *Humri*, på den regerende monark i Israels land.” (Se artiklen “Omri”).

[Visse oversættelser angiver *Humri* som “Khumri”. *Kh*’et indikerer, at lyden er en strubelyd, ligesom skotterne *ch* i “Loch” (sø) eller i tysk “milch” (mælk).]

Præsten W.H. Poole, LL.D., skriver i *Anglo-Israel or The Saxon Race* (1879), at Septuagintaen (den græske version af Det Gamle Testamente), tydeligt afslører israelitternes identitet: “Israelitterne blev kaldt for *Kymri* kort tid efter, de blev ført bort fra deres land.”

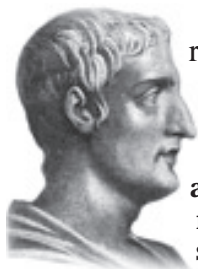
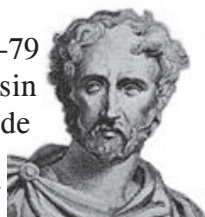
Kelternes, kimmeriernes, gallernes, goternes, saksernes, skytternes, o.s.v. fælles oprindelse

Det er bevist, at oldtidens **kimmeriere, sacae, skytere, o.s.v.**, alle var af den samme race som **anglerne, kelterne, danerne, gallerne, goterne, sakserne, o.s.v.**, fra den senere historie, og de var de selv samme ***Gimiri, israelitter, Khumri*** og ***Saka-sunni*** fra bibelsk tid.

Strabo (ca. 64 f.Kr.-23 e.Kr.), den græske geograf og historiker, skriver i sin *Geographica*, at *sacae*’erne var *skytterne*, og at et område i Armenien, *Sakasina*, blev opkaldt efter dem.

Plinius den Ældre (23-79 e.Kr.), den romerske historiker, siger i sin *Historia Naturalis*, at “*Sakai* var blandt de ypperste folk, der boede i Skytien... de er blevet kaldt for *Sacca-sani*” (*Documents of Destiny*, s. 102).

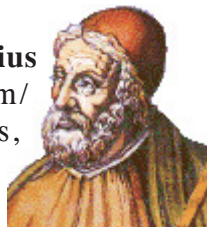
Cornelius Tacitus (c.55-117 e.Kr.), den romerske historiker, erindrer i sin klassiker *Germania*:

“Jeg er enig med dem, der antager, at ***Germaniens* folk aldrig har blandet sig gennem ægteskaber med andre nationer, men er forblevet et *rent og frit* folk, og uden at kunne sammenlignes med nogen andre end dem selv.**”

Blandt dem, sådan et væld af mennesker, findes den *samme forarbejdning og form blandt dem alle, strenge og blå øjne, gyldent hår, kæmpestore kroppe... et overvæld af hjorder... de glæder sig... deres eneste... mest eftertragtede rigdomme...* til ingen andre end *præsterne er streng rettelse* eller at *løse kaution* eller *dømme piskning* tilladt. Når præsterne gør dette, bliver det samme heller ikke anset for straf, eller hvis det er kommet fra generalens ordrer, men *fra Guddommens direkte bud*, ham de anser for at *følge dem i krig...* Og dog bliver *ægteskabslovene strengt overholdt...* De lever derfor i en atmosfære af kyskhed godt sikret; ikke korrumperet af *nogle forførende skuespil eller offentlige underholdninger, ikke af nogle festmiddage...* Blandt et så talrigt folk er *utroskab særdeles sjælden...* Til sociale fester og gæstfrihedsdyder er ingen nation på jorden mere frimodig og overvældende. At *nægte at have nogen som helst [af sit folk] under ens tag, anses for ondsindet og umenneskeligt.* Ethvert menneske tager imod enhver kommende, og behandler ham med måltider så store, som hans evner nu rækker... Deres mad er meget enkel; *vilde frugter, frisk vildt eller koaguleret mælk...* De er helt *fremmede for åger og skikken med at forøge penge ved renter...*" (Mine fremhævelser og parenteser.)

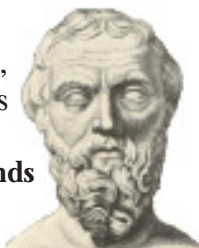
[Disse tidlige germanske folkeslag var tydeligvis efterkommere af israelitterne. Deres racetype og deres racerenhed (1. Mose 24:3-4, 37, 38; 27:46; 28:1; Klagesangene 4:7), deres retfærdige love (2. Mose 21; 3. Mose 26; 5. Mose 28), deres spisevaner (1. Mose 1:30; 18:8; 2. Mose 3:8; 3. Mose 11:2-3, 26; 5. Mose 14:2-6), deres gæstfrihed (2. Mose 22:21; 23:9; 3. Mose 19:34; 1. Timotheus 5:10; Hebræerne 13:2), deres forbud mod åger (2. Mose 22:25; 3. Mose 25:36-37; 5. Mose 23:19-20; Salme 15:5; Ezekiel 18:13), deres troskab i ægteskabet (2. Mose 20:14; 3. Mose 20:10; 5. Mose 5:18; Matthæus 5:27-28; Jakob 2:10-11), deres landbrugslivsstil, præstestyret af fællesskabet som fra Guds Egen mund, forkastelsen af hedningernes veje omkring dem og i stedet at vælge en enkel og retfærdig livsstil—alle disse peger ikke blot mod en *østlig oprindelse*, men en *israelitisk oprindelse*.]

Ptolemæus (100-170 e.Kr.) (**Claudius Ptolemæus**), den græske astronom/matematiker/geograf (født i Ptolemais, Egypten), beretter i sin *Geographica*, at *sakserne* var et *skytisk* folk, nedstammet

fra *Sakae*, der kom fra *Medien*.

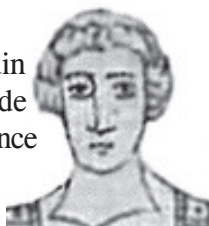
Herodot af Halicarnassus (485-425 f.Kr.), den græske historiker kendt som “historiens fader”, beskriver i sin *Histories*:

“**Sacae’erne**, eller **skyterne**... bar deres lands bue og daggert; som de bar foruden **krigsøksen**, eller **saganen**. De var i sandhed **amyrigiske skytere**, men perserne kaldte dem **sacae**, eftersom det er deres navn for alle **skyterne**. **Bactrierne** og **sacae’erne** havde Hystapes som leder, søn af **Darius** og **Atossa**, datter af **Kyrus**.

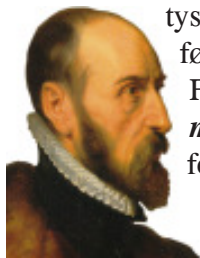
[Det bør kommes i hu, at israelitterne, primært fra det sydlige rige, efter de blev erobret af babylonerne, kom under medopersernes herredømme, dem, der kuldcastede det babylonske rige. Darius og Kyrus var ledere på denne tid, og Darius var så venlig overfor israelitterne, at han tillod de israelitter, der ville vende tilbage, at vende tilbage til deres hjemland (nogenlunde 70 år efter deres deportation) med hans velsignelse. Kun 40.000 ud af adskillige millioner israelitter vendte hjem. Resten forblev i Persien eller vandrede sammen med deres brødre, der forlod det assyriske fangenskab mod nord.]

Flaccus Albinus (også kendt som Alcuin eller Ealhwine) (735-804), den engelske lærde og gejstlige leder af den karolingiske renæssance i Frankrig (på Karl den Stores krav), og abbed i Skt. Martins i Tours, Frankrig, skrev,

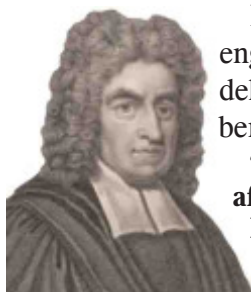
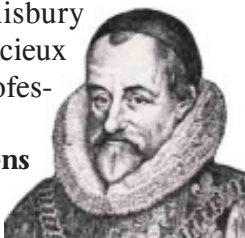
“**Sakserne**... nedstammede fra oldtidens **sacae** i **Asien**... med tiden blev de kendt som **saksere**”. (*Patrologica Latina, Migne*) (Mine fremhævelser.)

Abraham Ortels (Ortelius) (1527-1598), den flamsk-fødte tyske kartograf og geograf (der producerede det første moderne atlas) og hofgeograf for kong Filip II. af Spanien, skrev, “**Israels ti stammer** antog navnet **gauthei**, som betyder Guds folk. Navnet **gauthei** blev senere ændret til **gotere**.” (Mine fremhævelser.)

Professor William Camden (1551-1623), den engelske oldkyndige, historiker, kannik ved Salisbury katedral, rektor ved Westminster, Clarencieux king-at-arms, og den grundlæggende professor af historie ved Oxford, udtalte:

“...**sakserne** nedstammer fra **saci**, Asiens mægtigste folk; at de kaldes således, som hvis man sagde **sacasones**, d.v.s. “sacae’s sønner”; ...ud af **Skytien** eller **Sarmatae Asiatica** sivede de lidt efter lidt ind i Europa, sammen med **geterne**, **swevi’erne** og **dacierne**... Og de folks mening, der indbringer **sakserne** ud ad Asien, hvor menneskeheden havde sin fremkomst og vækst, mangler ikke nogen farverig årsag. (*The Seed of Isaac*, J.D. Granger, s. 168; sandsynligvis fra Camdens *Britannica*, 1586). (Mine fremhævelser.)

Humphrey Prideaux (1648-1724), den engelske gejstlige og orientalist, kannik og dekan ved Norwich, ærkediakon af Suffolk, beretter,

“**Kimbrerne** blev fordrevet fra deres land af et folk kaldt **Asaec**, der kom fra mellem Euxine [Sortehavet] og Det Kaspiske Hav, og fra hvem kom de **Angli**, der, sammen med **sakserne**, overtog herredømmet over England.” (Mine fremhævelser og parenteser.)

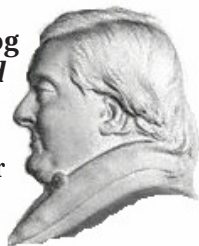
Den eminente londoner advokat og historiker **Sharon Turner**, F.A.S., R.A.S.L. (1768-1847), udtalte,

“**Angel-sakserne**, **lavlands-skotterne**, **normannerne**, **danerne**, **nordmændene**, **svenskerne**, **tyskerne**, **hollænderne**, **belgierne**, **lombarderne** og **frankerne** er alle udsprungne fra den store kilde af den menneskerace... kendetegnet ved navne som **skytere**, **germanere** eller **gotere**... Skyterne krydsede Araxes [Aras-floden], drog ud ad Asien og... forekom pludseligt i Europa i det kristne æras syvende århundrede.” (*History of the Anglo-Saxons*, s. 184, 6. udg.; Phila., vol. 1, s. 79, 81). (Mine fremhævelser og parenteser.) [‡]

Sir Francis Palgrave (1788-1861), den engelske historiker, erklærede,

“Britterne... angel-sakserne, danerne og normannerne var alle i familie med hinanden, hvor fjendtlige de end var... alle slægtninge, der udgød familiens blod.” (*English Commonwealth*) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Palgrave erklærede også,

“Videnskabens fundamentale regel, hvad enten det drejer sig om historie eller andetsteds, er ikke *dét, der er troet på*, men hvad der er **sandt.”** (Mine fremhævelser.)

Professor Thomas B. Huxley (1825-1895), den kendte engelske videnskabsmand, kirurg og uddanner, erklærede i *Racial Origins*,

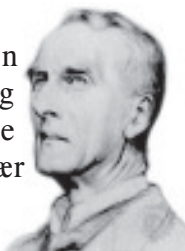
“Invasionen af *sakserne, goterne, danerne, normannerne* forandrede Storbritanniens sprog, men førte intet nyt fysisk element med sig... *Kelterne og skotterne... er alle én*. Jeg går aldrig glip af en lejlighed til at rykke den falske idé op med rode, at kelterne og skotterne skulle være forskellige racer... Jeg går aldrig glip af en lejlighed til at rykke den tanke op med rode, at de folk, der udgør den britiske nation, nedstammer fra [racemæssigt] forskellige nationer. Alle de grupper, der flød ind i Storbritannien, er *grene af den selv samme slægt*.” (Mine fremhævelser og parenteser.)

Dr. George Moore, M.D., skrev i sin *The Lost Tribes and the Saxons of East and of the West* (1861),

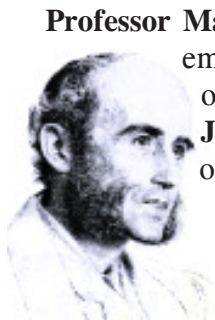
“*Sacae’erne og getae’erne* [geatere, jyder], der tidligere invaderede *Indien*, udsprang fra den samme kilde som *sakserne og goterne* fra *vest* [visigoterne], og var direkte forbundet med *israelitterne...*” (s. 95) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Sir Arthur Keith (1866-1955), den navnkundige britiske anatom/antropolog (konservator og professor ved Royal College of Surgeons, professor i fysiologi og sekretær og kasserer ved Royal Institution i London, rektor ved Aberdeen University, som havde

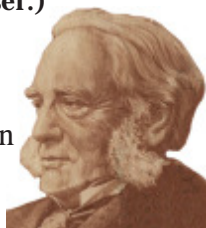

doktorgrader i medicin, videnskab og jura), bevidnede selv de angel-saksiske folks fælles oprindelse. Præsten John Heslip beretter på side 16 af *Who and Where Are the Lost Ten Tribes?*, at Keith:

“...fortæller, at han måtte revidere sin opfattelse af oldtidens **britiske folks** oprindelse. *Kendsgerningerne* tvang ham til at revidere sin mening. Han fortæller os, at han er tilfreds med, at ‘de tidlige **britter**, de tidlige **skotter**, de tidlige **ulstermænd**, **waliserne**, **anglerne**, **sakserne**, **jyderne**, **danerne** og **normannerne** alle er en del af én fælles slægt, der er kommet *østfra*’.” (Mine fremhævelser.)

Professor Max Müller (1823-1900), den emi-nente tyske filolog og orientalist, samt hist-orikeren

John Richard Green (1837-1883), giver os også selvstæn-digt den samme vidnesbyrd.

Dr. Sir Thomas Nicholas (1820-1879), skrev,

“...moderne historikere støtter utvetydeligt den mening, at under navnet **keltai**, **galatai**, **gallere**, **gællere**, **gwyddils**, **keltene**, **kimmerii**, **kimbrere**, **cymry**, **brythons**, **lloegrians**, **skotter** og **piktere** var alle disse én race under forskellige **stamme- eller klan-underinddelinger**, politiske inddelinger, og perioder af deres eksistens omtales som ét folk”. (*Pedigree of the English People*, 1868) (Mine fremhævelser.)

Professor dr. Joseph Ehret (1896-?), den førende schweiziske lærde, ansete forfatter og menneskeven, erklærede altid så sigende,

“Der ville flyde mindre blod, hvis de europæiske indbyggere blot vidste, hvor tæt beslægtede de er, som broder og søster... Med et par undtagelser udgør vi et tæt folkefællesskab, en sand familie, der omfatter størstedelen af nationale

kulturer, strækkende fra **islændingene** i nord til **italienerne** i syd, og fra **old-inderne** i øst til **portugiserne** i vest”.

[D.v.s. **den gamle verdens saka**, der udviklede hindu-riget i Indien, og de **oprindelige italienerne** og de gamle **portugisere**.]

“Den **indo-europæiske** familie, af nogle også kaldt for **indo-germanerne**, omfatter en rig historie... Dette er i særdeleshed sandt, når man ikke regner med de nyere folk, og arbejder sig tilbage mod de ældste, der har bevaret deres urslægt, såsom... **oldtidens grækere** eller **litauerne** og deres slægtsbrødre, **letterne**. I dette tilfælde opnår man værdifuld kundskab, fra hvilken man kan uddrage konklusioner om vore forfædre, om de urfolk vi nedstammer fra”. (*Lithuania: The European Adam* (1983); s. 9, 10) (Mine fremhævelser og parenteser.)

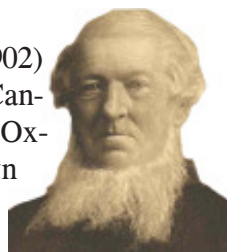
Funk and Wagnals Encyclopedia definerer **gotere** [*Goths*] som,

“Et ur-teutonsk folk, som ifølge de tidligste historiske beretninger boede i en region ved Østersøen, mellem Elben og Vistula-floderne... Tacitus kaldte dem ‘teutones gothones’ og erklærede, at de besad stor åndsuaafhængighed”.

Funk and Wagnals... definerer **Teutonsk slægt** [*Teutonic Stock*] som,

“...underinddelt i de skandinaviske og germanske, sidstnævnte omfattende **Tyskland** og **Schweiz** og **hollænderne, flamlænderne** i Belgien og efterkommerne af **anglerne, sakserne** og **jyderne**”.

Professor George Rawlinson, (1812-1902) (sir Henry Rawlinsons broder), kannik i Canterbury og professor i oldtidshistorie ved Oxford University, sagde, at det etniske navn **Gimiri** i den babylonske inskription på **Behistun-stenen** (indskrevet som **sakka** på

de oldpersiske og elamitiske dele) svarede til det græske **cimmeri**, det danske **kimbrere** og det walisiske **khumri** (*The Budding Fig Tree* (1987), Pat Brooks; s. 29).

Det burde være klart, selv fra dette kortfattede, overforenklede udvalg af citater fra eminente historikere, videnskabsmænd og lærde, at størstedelen af europæisk nedstammede folk er brødre og søstre, og faktisk er Bibelens

israelitter. Og dog er vi knap nok begyndt. Lad os fortsætte.

Skyternes mystiske oprindelse

Skyterne blev første gang nævnt i historien omkring 681 til 699 f.Kr. på assyriske tavler (nu på British Museum) fundet i Assyriens hovedstad, Nineve.³² Andre inskriptioner i Nineve og Babylon beviser også, at israelitterne var *sacae* eller *skyterne*.³³ Langs en oldstidskaravanevej mellem Nineve og Ekbatana (Mediens oldtidshovedstad) ligger der et 1700 fod højt kalkstensbjerg, der rejser sig fra sletterne nær landsbyen *Behistun* (eller nærmere “Bšsutān”—ifølge Johannes Friedrich in *Extinct Languages* (1957), s. 58.) i det vestlige Iran. Omkring 300 fod fra dette bjergs søkkel er der en stenudskæring, der indeholder et monument 100 fod bred og 150 fod høj, der blev udskåret efter Darius den Stores³⁴ (ca. 515 f.Kr.) ordrer. Indskriften blev udskåret på tre forskellige sprog, der anvendte kileformede bogstaver: Babylonsk (akkadisk), elamitisk (susisk) og gammelpersisk. Dette monument, nu kendt som *Behistun-stenen*, blev opdaget i 1621 af en italiensk rejsende (nogenlunde samtidig med [de amerikanske] pilgrimme gik i land ved Plymouth Rock). Den tyske videnskabsmand Carsten Niebuhr udgav den første nøjagtige beskrivelse af indskrifterne i 1777 (nogenlunde da de amerikanske kolonier erklærede deres selvstændighed).

Selv om mange anerkendte lærde arbejdede på tydingen

³² Hvor ironisk, at Gud skånede Nineve (Jonas' Bog) for senere at nedskrive Hans udvalgte, Israels, navn, som et fremtidsbevis for at afløre Hans folks identitet efter den forkyndte tid for deres nationale afstraffelse var udløbet, for at efterlade dem i blindhed m.h.t. deres racemæssige og historiske identitet.

³³ For flere detaljer, se *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets* af Capt.

³⁴ Darius den 1. (ca. 558-486 f.Kr.), hvis efternavn var Hystapis, konge af Persien.

af disse inskriptioner, er det **sir Henry Creswicke Rawlinson** (1810-1895),³⁵ en ung engelsk officer i den persiske hær, der, ved selvstændigt arbejde, tilskrives opdagelsen, der indeholdt nøglen til forståelsen af disse mystiske sprog: *Inskriptionerne på de tre forskellige sprog var identiske*. Rawlinson knoklede med selv nøje at kopiere inskriptionerne, og foretog så decifringen og oversættelsen på egen hånd. Da sir Austen Henry Layard (1817-1894) mødte Rawlinson i december 1845, havde Rawlinson allerede arbejdet på projektet i 10 år.

[Layard begyndte sine egne eventyr i arkæologi på Tigrisflodens bredder, da han var 23 år gammel. Hans berømmelse gav ham senere udmærkelse indenfor adskillige områder.]

Noget tyder på, at både Layard og Rawlinson blev ført—*drevet*—af Guddommeligt Forsyn. Layard opdagede *Nimrod-elfenbenene* kort tid før, han mødte Rawlinson, efter at have været ved udgravningerne ved Nimrud *blot tre dage*. Rawlinson gjorde den fantastiske opdagelse, at kolonne #5 (et halvkolonne-supplement) beskrev et “oprør af *Saku’ka*, høvdingen for *Sacae’erne*, der boede ved Tigris.” Rawlinson opdagede gennem enkel oversættelse (da han først erkendte, at indskifterne var identiske inskriptioner beskrevet på tre forskellige sprog), at *Gimirra Umurgah* i den babylonske tekst svarede til *Saka Humuvaska* i den oldpersiske tekst. J. Bernard Nicklin beskriver, i *Signposts of History* (1956), at Rawlinson selv erklærede:

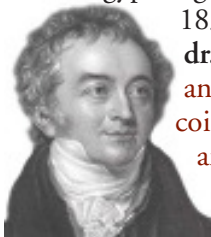
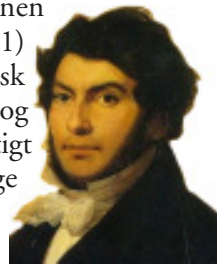
“Vi har god grund til at anse **Gimiri**, eller **kimmerierne**, der først dukkede op ved Assyriens og Mediens grænser i det syvende århundrede f.Kr., og **Sacae** fra Behistun-stenen næsten to århundreder senere, **som identiske med Israel**”. (s. 178) (Mine fremhævelser.)

³⁵ Rawlinson gik ind i militæret med The East India Company i 1827; hjalp med at reorganisere den persiske hær; blev udnævnt som politisk mandatar ved Kandahar og konsul i Bagdad; han blev direktør for The East India Company og senere britisk minister i Persien, parlamentsmedlem, og medlem af det indiske råd. Han var forfatter til adskillige lærde bøger. Han anses for at være den britiske fader til assyriologien.

Decifreringsen af *Behistun-stenen* låste koden for forståelsen af de assyriske sprog op, og gjorde for *assyriologien*, hvad decifreringsen af *Rosetta-stenen* gjorde for *egyptologien*—nemlig forståelsen af old-egyptiske hieroglyffer.

Rosetta-stenen, en basalt-plade (nu på British Museum), blev fundet af en fransk officer i Napoleons ingeniørkorps fra de franske tropper i 1799 nær landsbyen Rosetta i det nedre Egypten. Da opdagelsen skete, var man ikke klar over, at stenen (inddriset ca. 196 f.Kr.) indeholdt et *dekret, der hyldede den egyptiske konge Ptolemæus V*. Inskriptionen indeholdt tre forskellige oldindskrifter: 1) egyptiske hieroglyffer, 2) folkeligt egyptisk og 3) græsk, de to førstnævnte ukendte sprog på opdagelsens tid. Lærde decifrerede hurtigt de egyptiske hieroglyffer og det folkelige egyptiske ved ganske enkelt at sammenligne dem med den græske ver-

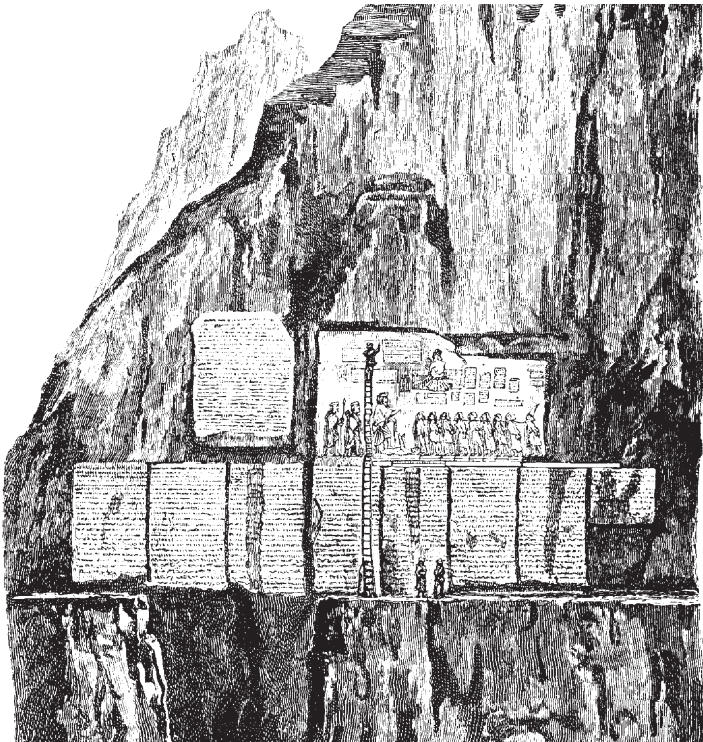

Hovedværket af decifreringsen var en ung fremragende fransk egyptologs værk, **Jean Francois Champollion** (1790-1832), samt af den britiske fysiker og egyptolog **dr. Thomas Young** (1773-1829). *Young was an English Quaker and scholar. In 1813, he coined the term Indo-European. He was such an incredible scholar he was considered by many to be “the last man to know everything;” as he was competently knowledgeable in every field of study of his day.*

Det mest iøjnefaldende ved *Behistun-sten-monumentet* er billedet af kong Darius iklædt kongelige klæder, med 10 fanger foran ham (9 stående, én liggende på sin ryg på jorden under kong Darius' erobrende fod), bundet ved deres hals med et reb. Fangerne fra alle erobrede nationer er afbillede i 20 felter (5 hovedfelter). Mest interessant er felt markeret med #10, der beskriver den tiende fange (der bærer en hebraisk lignende hovedbeklædning) som Sarocus "*Sacan*".

Disse ti fanger repræsenterer sandsynligvis Israels 10 stammer, som Darius tog til fange. Disse inskriptioner nævner også 23 forskellige folk, som Darius erobrede. Æt af disse folk kaldes "*Sakkas*". Både i den persiske og elamtiske (susiske) inskriptioner er det oprindelige ord "*Sakka*". På den babylonske (akkadiske) inskription bliver de imidlertid kaldt for "*Gimiri*". Som følge af denne persiske beskrivelse, såvel som andre persiske, babylonske og assyriske indskrifter, er det hinsides al tvivl, at *Iskuza*, *Sakka*, *skyterne*, *kimmererne* og *Gimiri* var de selv samme eller forskellige stammer af det samme folk—de var *alle israelitter*.

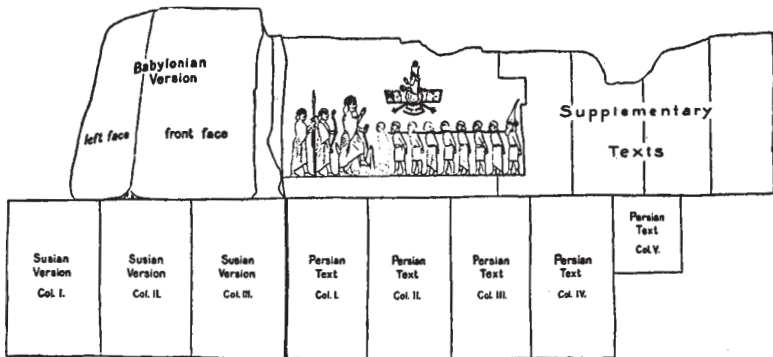
[Meget af denne information om Behistun-stenen er taget fra *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets* (1985) af E. Raymond Capt, M.A., A.I.A., F.S.I., SCOT. (s.137-140).]

Behistun-stenen

Sir Henry Rawlinson afbilledet på en stige, mens han kopierer transkriptionerne (med tak til *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets*, Capt, s. 138).

Inskriptionerne på Behinstun-stenen beretter, at stenmindet var blevet gjort for at berette om Darius' nedkæmpelse af visse stammehøvdinges oprør, for at holde dem under ham. Det er vigtigt at huske på, at før Israels 10 stammer blev erobret og deporteret til Assyrien, *så havde de været underkuede i deres eget land* og tvunget til at betale tribut. Da de senere gjorde oprør imod denne tribut, blev de invaderede, erobrede og deporterede af Assyrien. Utvivlsomt skete det samme for Judas to sydlige stammer, da Nebukadnezar af Babylon undertvang dem. Det er sandsynligt, at visse af de 12 stammer til tider gjorde oprør, selv om de var i fangenskab.

Et kort over udskæringerne på Behistun-stenen
(med tak til *Missing Links Discovered in Assyrian Tablets*, Capt, s. 138)

På det tidspunkt, da Darius udfærdigede dette monument, boede israelitterne blandt mederne, idet de var blevet sat dér som fanger. Dette er af stor betydning. Det kendetegner *begyndelsen på opfyldelsen af profetierne*. Assyryerne kaldte sandsynligvis israelitterne for *Iskuza*, eftersom israelitterne nu sikkert kaldte sig selv "Isaaca", muligvis for at huske sig selv på, at de så sandelig var *løftets børn*, og at Gud ikke ville svigte dem i deres fangenskab. Som generationerne gik, glemte de imidlertid, *hvorfor* de havde kaldt sig selv ved dette navn, og de glemte endog snart, at *de var israelitter*, selvom Guds Ånd stadig var over dem. Det er meget let for børnebørn og oldebørn at glemme, hvem deres forfædre var, og hvad de forfædre gjorde, når forældre holder op

med at lære deres børn om deres arv.

[Kender du dine oldeforældres navne? Dine tipoldeforældres navne? Ved du, hvor de boede? Hvor de kom fra? Hvad de gjorde? Hvordan de levede? Hvad de stod for?]

Det bør bemærkes, at når assyrierne og babylonierne erobrede en nation, deporterede de indbyggerne, splittede familierne; de gav sågar hver eneste fange et nyt navn, tvang dem til at tale fangevogternes sprog og tilbede fangevogternes guder. De forbød dem også at lære om deres egen historie.

[Sovjetterne anvendte meget af den samme strategi i Østeuropa: Litauere blev forbudt at tale litauisk og tvunget til at tale russisk (som de med vilje talte dårligt). De blev forbudt at hejse det litauiske flag eller lære deres egen historie. Traditioner måtte udfoldes *under jorden*. De fleste af kirkerne og bibliotekerne i Østeuropa blev tømt, bøgerne brændt og bygningerne anvendt til sovjetiske formål.]

Denne militærstrategi kan iagttages, når man læser Daniels Bog. Da det er let at forstå, hvordan israelitterne så let kunne glemme, hvem de var, og hvordan at stumperne af den mundtlige historieoverlevering og—tradition, som de gav videre til senere generationer, kunne blive korrumperet til *mytologi* (græsk, romersk, nordisk, druidisk og Edda).

J. Bernard Nicklin beretter i sin *Signposts of History*, at

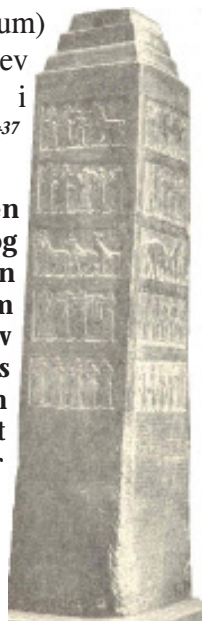
“På *Shalmanesers sorte obelisk*, på British Museum, bliver *Israel, de ti stammer*, refereret til som *khumri*. Men her på den babylonske tekst på Behistun-stenen bliver en hvis rebel beskrevet som *Ghimris høvding*, tilsvarende *khumri*. Og den tilsvarende persiske tekst på denne sten oversætter *Ghimri* som *Sacae*!”³⁶ (s. 178) (Mine fremhævelser.)

³⁶ For endog flere beviser på disse forskellige navne, se *The Post-Captivity Names of Israel* (1936) af William Pascoe Goard, L.L.D., F.R.G.S., F.R.E.S.

Nimrud-obelisken (nu på British Museum) er en gammel assyriske beretning, der blev udfærdiget 100 år før, Israel blev ført i fangenskab (ca. 800 f.Kr.). *Covenant Report*³⁷ (Nr. 5, 1991) afslører,

“De første arkæologiske beviser for en kronologisk forbindelse mellem Assyrien og Israel findes på inskriptionerne på... en kalkstensstele fundet ved Nimrud, kendt som den sorte obelisk. Denne sten blev indskrevet med Shalmaneser den III.s beretninger, med en illustration af den israelitiske konge Jehu, der bringer tribut til den assyriske konge. En inskription over illustrationen siger, ‘Dette er Iaua (Jehu), Khumris (Omris) søn’.”

[Brooks beskriver det her i *The Budding Fig Tree*, “Tributten fra Yahua Abil Khumri” eller “tributten fra Jehu, *Khumris* søn” (s. 28).]

Covenant Report beretter også, at

“På hebraisk begynder **Omri** med konsonanten “agin”, formelt kaldt “gayin”, som blev udtalt [ifølge det gamle system] med et gutteralt *h*, d.v.s. *gh* eller *kh*. Israelitterne ville helt naturligt have udtalt **Omri** som “**Ghomri**”, som blev til “**Khumri**” på assyriske (s. 7). (Mine fremhævelser og parenteser.)

[Brooks beretter i hendes *Budding Fig Tree*, (s. 28) at denne information var en lærds værk, ved navn dr. T.J. Pinches.]

Covenant Report informerer os også om, at kileskriftsberetningerne på assyriske lertavler fundet i Nineve og udgivet i *The Royal Correspondence of the Assyrian Empire* (1930) af Leroy Waterman, udgør endnu flere endelige beviser. På tavler daterende tilbage til ca. 707 f.Kr. bliver *Khumri* refereret til som *Gamera (Ghomri)*, hvilket er en forvanskning af *Gamir*, idet at inversionen af den sidste stavelse var typisk på assyriske. På tavler fra ca. 679 f.Kr. bliver de endvidere refereret til som *Gimira*. De

³⁷ British-Israel-World Federation, 242 Dominion Rd., Mt. Eden, Auckland, 3, New Zealand

græske beretninger refererer til *Gimira* som *Kimmeroi*, hvilket på engelsk oversættes som *Cimmerians*.

[O.a.: Dansk: *kimmeriere*. —M.K.]

[Du kan atter konsultere **Tillæg A**, hvis der stadig er forvirring om berettigelsen af disse variationer i stavning.]

Beviser fra nyere tid

I England omkring år 1800³⁸ begyndte folk at stille spørgsmålene: “Hvem er angel-sakserne?” “Hvor kom de fra?” “Hvem var deres forfædre?” En anerkendt londoner advokat, Sharon Turner, F.A.S., R.A.S.L., trådte frem for at besvare disse spørgsmål. I tidens løb besvarede hans flerbindsværk af uforlignelig research ikke blot disse spørgsmål, men grundfæstede Turner som den ypperligste autoritet omkring angel-saksernes historie. Den dag i dag forbliver hans bøger det endelige ord om emnet. I hans værk, der omfatter næsten 1200 fantastisk studerede sider (udgivet i talrige oplag med forskellige antal bind og sider), med titlen *The History of the Anglo-Saxons*^[3] (forfattet mellem 1799-1805), afslørede Turner, at angel-sakserne nedstammede fra *skysterne*, der kom til Europa fra *medernes byer ved Gozan-floden*.

[Dette var *præcis* det sted, hvor Israel var blevet sat, efter være blevet erobret og deporteret af Salmaneser V. af Assyrien i 720 f.Kr. (2. Konge 18:11) og præcis det sted, hvor israelitterne senere blev kaldt for *sacae* og *skuthe*.]

Turner citerer fra *Vetus Chronicon Holsatiæ* [*Holstens Ældste Krønikker*], der siger, “*Danerne* og *jyderne* er jøder [sic, israelitter] fra Dans stamme” (*The History of the Anglo-Saxons*, vol. 1, s. 109, fodnote “g”). (Mine fremhævelser og parenteser.) Turner viser også de forskellige stavemåder af *fyde* som: *geatum*, *giotæ*, *jutæ*, *gutæ*, *geatani*, *jotuni*, *jetæ*, *juitæ* og *vitæ*.

[Turner beretter, at *Vetus Chronicon Holsatiæ* var beretningen om de folks (holtzati) historie fra oldtidens region Holsatia (Holsten) i Oldsaksen (Eald Saexen). Regionens navn kom fra

³⁸ —præcis på den profeterede tid, der ville markere enden på Israels nationale afstrafningsperiode. (2520 år fra den tid, hvor hver stamme blev ført i fangenskab, Daniel 7:25; 12:7.)

det old-saksiske ord *holt*, "en skov"; og *saeten*, "at blive sat". Regionen var unik, idet den nød de gode sletter og skove, noget højere beliggende end regionerne i de vestlige og sydlige kyststrækninger i Old-Saksen, som var hjemsted for mange sumpe. (s. 90, 91.)]

Hvor interessant. Man behøver ikke at være et geni for at kunne regne ud, at, eftersom alle de europæiske folkeslag blot er forskellige grene af den samme folkefamilie, og hvis *danerne* og *jyderne* er israelitter, så *må alle de andre europæiske stammer også være israelitter*.

Diodorus Siculus (død efter 21 f.Kr.), en siciliansk historiker, der skrev sit fyrre-bindsværk *Historiens Bibliotek* på græsk, bemærkede,

"Skyterne nød oprindeligt kun et meget lille stykke jord, men.... [ved deres tapperhed] idet de gradvist voksede stærkere, udbredte de deres herredømme nær og fjern, og opnåede til sidst et udstrakt og herligt rige... slog sig ned nær Araxes-floden... voksede mere og mere i velstand, og havde konger, der var meget berømte; fra hvem *sacanerne* og *massageterne*³⁹ og *arismapierne*, og mange andre kaldt ved andre navne, har deres oprindelse. Blandt andre var der to bemærkelsesværdige kolonier, der blev taget ud af de erobrede nationer af de konger; den ene bragte de ud ad *Assyrien* og slog sig ned i landet mellem Paphlagonien og Pontus [i det sydlige Rusland omkring Sortehavet], den anden ud af *Medien*, som de placerede nær floden Tanais [Don], hvis folk kaldes *sauromatierne* [sandsynligvis en litauisk stamme]." (Mine fremhævelser og parenteser.)

Diodorus hentydede også til dem som "foragtelige i deres oprindelse", hvilket er bevis på, at de engang var et trælbundet folk. F.C. Danvers, K.C.C., F.R.S.S., indikerer i sin *Israel Redivivus (Israel Andenhånds)* (1905), at Diodorus også identificerede to kolonier blandt *skyterne*, der var *israelitter* fra det babylonske fangenskab (s. 97).

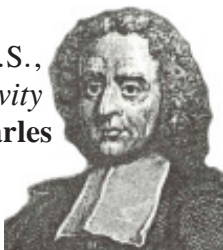
Kort 8 i *Aids to the Student of the Holy Bible* (1880), der

³⁹ Massagetæ var de større getæ; thyssagetæ de mindre getæ. Disse blev snart til goterne: ostrogoterne (øst) og visigoterne (vest).

blev skrevet af mange af datidens velkendte Bibel-autoriteter⁴⁰, viser også, at eksil-israelitternes bosættelser fra det andet fangenskab kunne lokaliseres i Medien, præcis samme sted hvor *Umman-Manda*⁴¹ gjorde oprør i Esarhaddons dage. På dette tidspunkt havde israelitterne været i fangenskab dér i næsten 40 år.

[Hvor ironisk, at skyterne, der havde alle israelitternes kendetegn, kom ud fra netop de to steder, hvor Israel var blevet deporteret til i sin fangenskab—og på præcis samme tidspunkt. For dem, der ikke er hjemme i oldtids- og bibelsk historie, så faldt det babylonske rige til det medo-persiske rige, kort tids efter at førstnævnte havde ført Israel i fangenskab.)

William Pascoe Goard, LL.D., F.R.G.S., F.R.E.S., citerer i sin *The Post-Captivity Names of Israel* (1934) professor Charles Rollin fra *Ancient History*,⁴²

“Ifølge... [Justinus] levede **skyterne** i stor uskyldighed og enkelhed... og... var... uden kendskab til nederdrægtighed. De inddelte ikke deres land blandt dem selv... Horacius fortæller i en af sine oder, at... **de ikke havde nogen huse eller permanente opholdssteder; men vandrede konstant med deres kvæg og deres hjorder** fra land til land... og gjorde **mælk og honning** til deres primære fødekilde... Justin siger, at denne foragt for enhver form for bekvemmelighed blev gået til med en **ærlighed og oprigtighed i manerer**, hvilket også hindrede dem i at begære deres naboers goder (s. 57-58). (Mine fremhævelser.)

I sin veldokumenterede bog, *Dan: Israels Pioner* (1879,

⁴⁰ —herunder den eminente professor (og præst) A.H. Sayce, professor i assyriologi ved Oxford University, der troede på, at de angel-saksiske folk var Israel.

⁴¹ Brigade-general W.H. Fasken, C.B., beviser i *Cimmerians and Scythians*, at Umman-Manda, Gimmirra, Saka, Kimmerioi og skyterne alle var identiske med hebræerne.

⁴² [‡] —(skrevet mellem 1730-1738) taget fra Bog VI, sektion III; (s. 18-19 i 1828, New York-udgaven). Charles Rollin (1661-1741) var en dekoreret fransk historiker, og rektor ved Paris Universitet i 1694, professor i veltalenhed, og medlem af det kongelige akademi af inskriptioner og belles letres.

dansk 1993), beretter oberst J.C. Gawler (vægter for kronjuvelerne ved Tower i London) om andre oldtidsvidnesbyrder angående skyterne. Gawler skriver,

“Strabo citerer også adskillige forfattere, som taler om **sakai’ernes fremragende love og sædvaner**. En **skythisk** stamme, som betegnes som **‘en retfærdig race.’... ‘Skythernes love, skikke og sædvaner’**, siger Epiphanius, **‘blev af de øvrige folkeslag betragtet som en rettesnor for politisk, borgerretslig og civiliseret adfærd.’... Hvad angår deres [skythernes] hurtige vækst og ekspansion, deres fremragende love, deres uddannelse, afsky for svin m.m. kan man konferere med Diodorus, Herodot, Strabo, Aiskylos, Epiphanius m.fl. ... Euphoros citerer Choerilius, som kalder de asiatiske sakaier ‘en koloni af nomader, en retfærdig stamme.’ ... Herodot optegner også, at skytherne ‘omhyggeligt undgår anvendelse af fremmede skikke’.⁴³ (s. 41, 42, 43) (Mine fremhævelser og parenteser.)**

Oberst Gawler fortsætter,

“Dacæ som kaldes **Polistæ’**, som boede der på Josefus’ tid. Deres strenge levevis minder om essenernes sekt blandt jøderne. (Antiq. 43.1.5): ‘Og jeg tror visselig, at disse er identiske med dem, som Strabo kaldte plistæ, og som var af **‘Abii’** stamme (en **skythisk** stamme, som arierne kalder **‘det retfærdigste folk i verden’**.)” (Ortellius, Thesaurus, *Dacia og Moesia*. (s. 43) (Mine fremhævelser om parenteser.)

Gawler beretter også, at betegnelsen *Daci* på latin er *Dacæ* på græsk, og ved at følge omvendelsesreglerne til hebraisk, kan *d’et* blive forvansket til *tz* eller *s*, hvilket resulterer i *tzaki* eller *sakai* (s. 26).

W.E. Filmer beretter i *Our Scythian Ancestors*, at

“Herodot fortæller os, at **skyterne ‘aldrig bruger svin til ofringer’, og vil sågar ikke avle dem nogetsteds i landet.**” (Herodot, bog IV, afsnit 63)

Filmer beretter også, at Herodot rapporterer, at selv om *visse individuelle* skytere havde en svaghed for andre folks

⁴³ —endog de nær beslægtede nationer, især grækernes; *Herodot af Halicarnassus’ Historier* (skrevet ca. 450 f.Kr.), bog IV, afsnit 76. [O.a.: Disse citater er fra J.C. Gawler: *Dan: Israels Pioner* (Palma Forlaget: Næstved, 1993). —M.K.]

hedenske skikke, var det ikke velset blandt skyterne som en helhed—og gav svære straffe. Han beretter om én speciel hændelse: En mand ved navn Anarcharsis så, mens han rejste i Grækenland, nogle folk, der tilbad og ofrede til en af deres moderguder. Da han kom hjem, ofrede han selv til denne gudinde, hvilket skyterne straffede ham med døden. Herodot beretter, “og hvis nogen nu spørger om Anarcharsis, så vil skyterne sige, at de ikke har hørt om ham.” (IV, afsnit 76) Herodot beretter, at den samme dødsstraf blev udført imod Scyles, da hans folk fandt ud af, at han tilbad den græske gud Bacchus Dionysus—*selv om han var deres konge* (IV, afsnit 78-80). Herodot berettede, at skyterne også *dømte falske profeter til døden*. (IV, afsnit 68-69)

Disse historiske beretninger passer perfekt på israelitterne. Efter de kom ud ad Egypten, *vandrede de som nomader uden nogen permanent landopdeling*, de var *kvæg- og fårehyrder*; de indtog det forjættede land—et land med *mælk og honning*.

[Israelitterne spiste traditionelt honning (1. Mose 43:11; 2. Krønike 31:5; Esajas 7:15; Ezekiel 13:16; Matthæus 3:4; Lukas 24:42) og havde sågar *fået bud af Gud* om at spise honning (5. Mose 32:30; Ordsprogene 24:13; 25:16).]

Selvom israelitterne ikke var uden synd, *stod de selv i deres afstraffelse alligevel frem blandt de andre folk i deres samlede moral*. De modtog Guds Lov under Moses, der *forbød begær efter deres næstes ejendele og som forbød andre nederdrægtigheder*. Gud erklærede endvidere, at *andre folk ville lære af Israel*, og at Israel *ville lære nationerne* (Mika 4:2); og her ser vi, at skyternes livsstil og moral blev normen; *og sådan var det også med oldtidens Israel*. Det er beskrevet i Bibelen, at når andre nationer nægtede at acceptere Israels moralske veje, så forsøgte disse andre folk at forføre Israel gennem umoralitet. (Se de talrige beretninger i 2. Mosebog og 4. Mosebog.) Det synes alligevel sandsynligt, at israelitterne i deres afstraffelse, selvom de til tider var rebelske, *var nøjere med at følge Guds Lov og “ikke lære hedningernes veje”*, som de ønskede afstraffelsen løftet, ikke gjort hårdere. Vi ser endvidere, at skyteren, der

tilbad en hedensk gud, blev dømt til døden. *Ikke-israelitiske folk tolererede dybest set tilbedelsen af fremmede guder, så længe den nationale gud også blev holdt i ære; mange nationer forsøgte endvidere konstant at "prøve" nye guder, da deres nuværende gud ikke kunne tilfredsstille deres behov. Israelitterne havde imidlertid fået påbud fra Gud om at dømme enhver af deres eget folk til døden, der tilbad nogen anden gud end den sande Gud Jahve* (2. Mose 20:4, 5; 5. Mose 13:4-10; 2. krønike 15:12-13). *Dem, der endvidere vendte sig væk fra sandheden, blev enten dødsdømt eller afskåret* (henrettet eller udstødt) *og deres navne blev glemt eller brugt som forbandelse* (4. Mose 5:27; Jeremias 22:30; Esajas 65:15; Matthæus 18:17; 1. Korinther 16:22; Galaterne 1:9). *Selv Israels konger, prinser og præster skulle leve op til samme norm.* Selv om folket ofte ikke gjorde alvor af at føre dommene over deres syndende ledere ud i livet, så udførte Gud Selv ofte straffen. Gud påbød endvidere Israel, at *dræbe enhver af de profeter, hvis profetier ikke gik i opfyldelse*, og enhver profet, der ville *forsøge at føre folket til at tilbede andre guder* (5. Mose 13:1-5; 18:20-22).

[Venstreorienterede mennesker mener måske, at sådan afstraffelse er barbarisk. Hvis straffen for forbrydelsen imidlertid ikke er stor nok til at afskrække forbryderen, så bliver hele samfundet, og *selve samfundet*, barbarisk.]

Det bør også bemærkes, at i den ovenstående beskrivelse er skyterne beskrevet som **ekstremt fredelige, og dog barske i kamp.** *Dette beskriver Israels karakter*, som givet af Gud. Når Israel mødte et andet folk (andre end Guds værste fjender) i krig, var de de første til at tilbyde fred; hvis fred blev forkastet, skulle de *ødelægge dem fuldstændigt* (5. Mose 20:10-12). Dette var den dybere betydning af *olivengrenen* og *pilen*, to af Israels symboler.

Angående den skytiske nations begyndelser erklærer Frederick Haberman, i sin klassiker *Tracing Our Ancestors* (1934),

"Skyterne fortalte Herodot [bog IV., afsnit 5, s. 93-94]... at deres nation havde eksisteret tusinder af år før Darius' invasion. Hvis vi derfor daterer tusind år tilbage fra Darius' tid (515 f.Kr.), kommer vi til 1485 f.Kr., tiden for det store exo-

dus [fra Egypten], da **Israel** blev grundlagt... De levede ved Gerrhus, en biflod til *Dneister*. Herodot inkluderer i de **skytiske** stammer **geterne**, der levede ved brederne til *Donau*, d.v.s. Ezras *Arsareth*... Disse **getere**, fortæller Herodot os, troede på deres udødelighed, at de efter deres død kom til **Zalmoxis**, hvilket betyder... "Mose Gud". Således blev landet, hvori **geterne** boede, kaldt for **Moesien**, thi dér boede "Mose folk". (s. 129) (Mine understregninger og parenteser.)

Herodot beretter også, at **grækerne**, der levede ved *Hellespont* (*Dardannellerstrædet*) og Pontus (ved Sortehavskysten i Kappadokien), fortalte, at **Salmoxis** var en mand, der engang var en slave og levede på Samos (græsk ø i Ægæerhavet ved Tyrkiets vestkyst), som *efter at have vundet sin frihed blev meget rig og vendte tilbage til sit eget land*. Datidens trakere var primitive og enkle, og dog var Salmoxis **veluddannet** og **fin**. Han byggede en hal, hvor han forsamlede sine høvdinge, og lærte dem, at hverken dem (der var velplacerede ved hans bord) eller deres efterkommere nogensinde ville dø, men ville leve forevigt et andet sted og få alle slags goder (IV., s. 95).

Dette er tydeligvis historien om Moses: Moses var vokset godt op i Egypten og havde fået en af sin tids bedste uddannelser. Han blev imidlertid gjort til slave, da han nægtede at leve i luksus, mens hans med-israelitter blev misbrugt som slaver. Da Moses så en med-israelit blive banket, dræbte han gerningsmanden og måtte fly Egypten (2. Mose 2:14-15). De Oprigtiges Bog⁴⁴ bekræfter dette (LXXI, 8-11; LXXII, 22). De Oprigtiges Bog indikerer også, at Moses, efter han forlod Egypten, tog til Kush (Etiopien⁴⁵) og blev en konge dér. Derfra tog Moses til Midjan, som Skriften beretter. Da Gud **oprejste Moses** til at føre Israels børn ud ad Egypten, blev israelitterne

⁴⁴ [O.a.: Den ældgamle ikke-kanoniske De Oprigtiges Bog bliver nævnt som reference to steder i Bibelen (Josva 10:3 og 2. Samuel 1:18). De Oprigtiges Bog *findes* bevaret den dag i dag, som i den engelske oversættelse fra 1840, *The Book of Jasher*. —M.K.]

⁴⁵ —der, ligesom Egypten, oprindeligt var en hvid nation. Dette forklarer, hvorfor Etiopien har nogle symbolfragmenter af israelitisk oprindelse.

fortalt, at de skulle låne alt, hvad de kunne, af deres egyptiske naboer. Da de således udvandrede, *var de et rigt folk* (2. Mose 11:2; 12:35-36). Efter de havde forladt Egypten, satte de sejl *efter deres tidligere hjem*. Moses *byggede på Jahves bud et tabernakel, hvoromkring folket samledes*. Skriften lærer klart, at israelitterne blev instrueret, *at hvis de fulgte Guds veje, ville "de og deres slægt efter dem", leve for evigt i Guds nærvær, i det nye rige*.

Nu undrer du dig måske over, hvilken forbindelse *Egypten* har med vor diskussion om den *græske* legende. Som vi skal se peger alle beviserne fra verdslig historie og traditionelle beretninger hen på, at selve den græske nation blev grundlagt af "en gruppe slaver", der forlod Egypten, og blev anset for at være et *helligt folk*. Størstedelen af disse slaver *vendte tilbage til deres oprindelige hjemland i Kana'an*. Legender og obskure historier, overleveret fra mund til mund, bliver let forvanskede og detaljer bliver overforenkledede eller udeladt; og de er noget upræcise i visse detaljer, selvom historien i sin helhed tegner en klar parallel.

[Det bør forstås, at enhver nation vil beskrive sine naboers (eller fjenders) historie i et ganske andet lys, end de nabo-nationer ville beskrive sin egen historie. I udfærdigelsen af kort placerer de fleste nationer endog *deres eget* land i midten. Folk fra en anden nation tænker ofte, at kortene ser mystiske ud, når de ser de, da de er vant til at se *deres eget* land i midten af kortet. Sådan er det også med historier. Verdslige historier bliver endvidere som regel kun skrevet, så de *komplimenterer* den skrivende nation, nærmere end at beskrive historien oprigtigt,⁴⁶ så uflatterende som det ville være. Bibelen er dybest set den

⁴⁶ Er det ikke interessant, at de germanske folk er så velkendte for deres ærlighed, at sågar et ord med betydningen "ligefrem ærlighed" [*frank*] blev dannet efter selve navnet af en af de germanske stammer: *frankerne*.

[O.a.: Jvf. *blåøjjet*. —M.K.]

eneste historiske beretning, der præsenterer alle sine fejl.⁴⁷ På den anden side "omskriver" sandhedens fjender i Amerika konstant historien, lige som sovjetterne sædvanligt omskrev deres historie omtrent hvert årti, for at tildække sandheden.]

Eftersom Grækenland blev grundlagt af slaver fra Egypten, så huskede én gren af deres efterkommere, *geterne*, sandsynligvis kun på de mest nylige begivenheder i deres historie. [Vi skal snart dække langt mere detaljerede informationer om oldtidens grækere.]

Endelig, angående lighederne mellem skyterne og Israel, så beretter Herodot, at der var en speciel stamme blandt skyterne, der *levede adskilt* fra resten af skyterne. De blev kaldt *Argippaei*. De boede i hytter af hvid filt. Herodot berettede,

"Ingen mennesker skader disse folk, thi de anses for hellige, og de ejer ingen krigsvåben. De dømmes deres naboers skænderier, og de fanger, der søger til dem for beskyttelse, lider ikke fortræd." (IV., s. 23)

Disse er tydeligvis Israels præster og levitter, *der blev anset for hellige, bar hvide linnedklæder, og adskilte sig selv fra resten af israelitterne og kæmpede endog ikke i krig.* De

⁴⁷ Det bør pointeres, at Bibelen er *fuldstændig* troværdig, lige meget hvad de venstreorienterede, Gud-hadende "eksperter" siger. *Ingen* arkæologiske beviser har *nogensinde* bevist Bibelen imod – arkæologien har kun "bevist" den bibelske beretning som sand. Bogen *The Signature of God* af Grant Jeffrey er særdeles anbefalelsesværdig til den skelnende læser. Selv om jeg anser Jeffrey for at tage fejl m.h.t. profeti og hvem det sande Israel er, tror jeg, at han har gjort et fantastisk arbejde i at bevise, at Bibelen er fuldstændig pålidelig. Han beviser meget overbevisende, at Bibelen ikke kunne være skrevet af mennesker, men kun kunne være blevet skrevet af *Gud Selv*. Arkæologien har bevist, at informationen fundet i Bibelen er sand (selv om "eksperterne" benægtede det i årevis). Meget af informationen i Bibelen kunne ikke være opfundet af mennesker, eftersom meget af den videnskabelige information i Bibelen var tusinder af år forud for selv den tids mest avancerede viden. Jeffrey beviser ud fra omtrent et dusin forskellige vinkler, at Bibelen kun kunne være blevet skrevet af Gud Selv, og Bibelen er aldrig blevet bevist forkert, hverken historisk eller videnskabeligt.

var **også ofte dommere** (4. Mose 27:2; 1. Krønike 23:2-4; 26:20, 28-29; 2. Krønike 19:5-11). **Tilflugtsbyer eksisterede** endvidere, og de blev **styret af en ypperstepræst**. Mennesker, der var skyldige i ulykkestilfælde med døden til følge og flygtede til disse byer, **måtte ikke skades** (4. Mose 35:6-32).

Der var en gren af skyterne kendt som **de kongelige skytere**, der var **tapre og anså alle andre skytere for deres slaver**. Der var også **diverse skytiske stammer, der gjorde oprør imod de kongelige skytere, og flyttede til forskellige regioner, så de ikke længere var under deres overherredømme** (IV, s. 20-21).

Judas stamme var Israels **kongelige stamme**. **Grundlæggeren af Judas stamme, Juda selv, siges selv at skulle have været meget tapper og bidsk i kamp**.

[Selv om Juda ikke var den førstefødte, havde han herredømme over sine brødre (1. Krønike 5:2). Se også De Oprigtiges Bog XXXIX, LIV.]

Overherredømme og magt yngler ofte arrogance og foragt. **Mange konger misbrugte deres magt. Da Israels kongerige blev delt, rev de nordlige 10 stammer sig løs fra Juda, efter Salomos søn forøgede skattebyrden på Israel.** Der var andre tider, hvor **dele af forskellige israelitiske stammer løsrev sig og gik deres egne veje fra resten af deres brødre**.

I sin *Israel's Racial Origins and Migrations* (1934) beretter brigade-general W.H. Fasken, C.B.,

“Det bør erkendes, som dr. Goard har kommet os i hu, at Israels historie, som givet til os i Bibelen, er Israels historie **i Palæstina**. Hvis nogen del [rest] af Israel, under Israels nationale ophold i “Landet”, forlod det lands geografiske grænser, ophørte de [så] med at finde et sted i [den bibelske] historie. De er [imidlertid] ikke glemte i pagten eller profeti, men idet de er vandret ud ad det land, de har, vandrede de af netop den grund, ud af den [bibelske] historiske beretning. (s. 67) (Min kursiv og understregninger.)

Lad os overveje et meget vigtigt bevis-element, der

forbinder israelitterne med skyterne. Oberst Gawler erklærer, “Arsareth... [er] floden *Sereths* by eller land, som flyder ud i Donau...” Brigade-general sir Standish G. Crawford, Bart., C.B., C.M.G., C.I.E., D.S.O., bevidner om dette i sin bog *Our Celtic Heritage* og indikerer, at Sereth-floden er en biflod til Donau i Moldavien, og at Arsareth ganske enkelt betyder “et andet land” (s. 1). Når israelitterne i denne sammenhæng talte om Arsareth, “et andet land”, hentydede de til “et andet Israels land”—et nyt hjem, som Gud havde lovet dem.

Oberst Gawler indikerer endvidere,

“M. Sailman, en “jødisk”⁴⁸ forfatter i 1818, citerer i sin *Researches in the East* Ortellius, “der noterer, at kongeriget Arsareth (se 4. Ezra xiii. 45) [var] der, hvor de ti stammer... [endeligt slog sig ned]... tog navnet *gauthel*...” John Wilson har bemærket [formodentligt i sin *Our Israelitish Origin* (1870)], at *geternes* land var på grænsen til Donau-bifloderne, ved floden Sereth, hvor der er en by med det samme navn, hvilket på hebraisk ville blive til *Ar-sereth*”. (s. 28) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Navnet *gauthel* er vigtigt, thi dette udmærker israelitterne som Europas germanske stammer. Oberst Gawler erklærer, “Skyterne blev senere kendt som *gotere*, eller *gothi*, sikkert fordi at *geterne*... mest var i kontakt med romerne, der til gengæld [kaldte] alle skytere for *gothi*”. (s. 27-28) (Mine fremhævelser og parenteser.)

Dr. George Moore erklærede i denne sammenhæng,

“Navnet *goter* blev, som allerede antaget, overflyttet fra Palæstina til egnene omkring Det Kaspiske Hav, hvor *geterne* og *sacae*, *goterne* og *sakserne* historisk set findes sammen”. (s. 13, *British History Traced From Egypt to Palestine* (1927), Commander og pastor L.G.A. Roberts, Royal Navy.)

Den romerske historiker Plinius den Ældre (23-79 e.Kr.) indikerede,

⁴⁸ Det bør bemærkes, at det ikke kun har været ikke-“jødiske” mennesker, der har hævdet, at de angel-saksiske folk faktisk er Bibelens israelitter; der har også været diverse “jødiske” autoriteter, der har tilstået dette. Se **Tillæg B.**

“Navnet **skyter** er blevet udstrakt i enhver retning, endog til **sarmaterne** og **germanerne**... Hinsides Donau er Skytiens folk. Perserne har kaldt dem ved hovedbetegnelsen **sacae**. De endnu ældre forfattere giver dem navnet **aramii** [aramæere]. Disse **skyteres** masser er utallige;⁴⁹ i deres liv og skikke minder de meget om **Partiens** folk. Deres stammer er bedre kendt som **sacae, massagetæ, dahæ**... (*Historia Naturalis*). (Mine fremhævelser og parenteser.)

Det bør bemærkes, at Israels land i Bibelens dage var en del af *Syrien*, og det sprog, Kristus talte, var *aramæisk*. Israelitterne selv bliver i Skriften omtalt som aramæere, og Abraham var en aramæer.

[Se 5. Mose 26:5 og 1. Mose 25:20. Ordet *aramæer* (#761) betyder “en højlandsbeboer”. Folket, der i dag kendes som “syrere”*, er lige så forskellige fra de **oprindelige** syrere som nutidens grækere er forskellige fra **oldtidens** grækere; ligesom at de **oprindelige** italienere,⁵⁰ spaniere, portugisere og franskmænd, o.s.v., var **fuldstændig** forskellige folk, sammenlignet med de folk, der nu dominerer de lande, der har navne efter deres grundlæggere. Sådan er det også med Amerika i dag.

* O.a.: i mange Bibeler oversat ”aramæere”.]

Yderligere beviser for, at skyterne, der avlede de germanske folk, selv faktisk er israelitterne fra Bibelen, findes i selve de skytiske grave (*tumuli*), der er blevet fundet i det sydøstlige Rusland (Skytien og Krim). Gravene dateres fra 580 f.Kr. til det 1. århundrede og indeholder mange af israelitternes symboler, såvel som fine dyretegninger af nær-

⁴⁹ “Jeg vil lade dine efterkommere blive som jordens støv; hvis nogen kan tælle jordens støv, kan også dine efterkommere tælles.... Se på himlen, og tæl stjernerne, hvis du kan.... Så mange skal dine efterkommere blive.... du skal blive fader til en mængde folkeslag... jeg gør dig til folkeslag, og konger skal nedstamme fra dig.” (1. Mose 13:16; 15:5; 17:4, 6)

⁵⁰ Den højt ansete major Robert H. Williams (militærets efterretningstjeneste) afslører i *The Ultimate World Order* (ca. 1947), at de oprindelige italienere var lyshudede, blonde og blåøjede, og stammede fra Norden. Alfred P. Schultz giver i *Race or Mongrel* (1908) en meget detaljeret og oplysende historie om det tidlige Italien, og den nations racemæssige opbygning fra dens tidligste dage.

østlig afstamning.⁵¹ I adskillige af disse grave blev der fundet hebraiske manuskripter, hvoraf nogle blev oversat af professor Herbert Bruce Hannay som følger:

“Jeg er Jehudi, Mose søn, søn af Jehudi den Mægtige, en mand af Naftalis stamme, som blev ført i fangenskab sammen med de andre af Israels stammer af prins Shalmaneser, fra Samaria under kong Hoseas regering, Israels konge. De blev ført til Halah, til Habor—som er Cabul—til Gozan og til Cheronesus—som er Krim”. (Haberman, s. 129)

Der er fundet tusinder af gravsten på Krim i skytiske kirkegårde med hebraisk-fønikiske inskriptioner, hvoraf 700 er blevet oversat af professor Chwolsen fra Petrograd. Nogle af disse læser som følger:

“Dette er Bukis gravsten, søn af præsten Itchak; må hans hvile være i Eden ved tiden for Israels frelse. I år 702 af vort eksil”.

En anden gravsten læser:

“Til en af de trofaste i Israel, Abraham ben Mar-Sinchah af Kertch, i år 1682 af vort eksil, da Rosh Mescheks udsendinge kom til Kiou vor herre... Prins David, Halmah, Habor og Gozan, til hvilket sted Tigleth Pileser havde ført Rubens og Gads sønner i eksil, og halvdelen er blevet spredt over hele kysten.. så langt væk som Kina”. (Haberman, s. 130)

E.P. Ingersoll erklærer i *Lost Israel Found, In the Anglo-Saxon Race* (1886), at mange af disse gravstene (hvoraf nogle findes i Skt. Petersburg Museet) indeholder inskriptioner, der er klart israelitiske; såsom “Moses Levi [en præst] døde i år 726 af vort eksil” og “Levitten Zadok, Mose søn, døde 4.000 år efter skabelsen, 785 af vort eksil” (s. 34).

Herodot berettede også (ca. 450 f.Kr.), at skyterne benyttede dette område til deres begravelsessted. Han erklærede, “Deres kongers grave er i Gerrhis land, hvor Borythenes [floden Dneiper] ophører med at være farbar” (IV, s. 71).

⁵¹ Disse kan ses i *American Journal of Archaeology* (1914), vol. 18, og *Illustrated London News*, 3. januar og 14. februar, 1914.